

George Anca

Târgoviște-India

Antologie poetică în traducere

Târgoviște-India

Poetical anthology in translation

EDITURA ONLINE
Iulie 2008

Cuprins

Scurtă introducere la o antologie subiectivă	7
Poeme aduse de poștaş	8
Jagganath Prasad Das	8
Identitate	
Trădare	
Așteptând	
Shyam Vimal	9
Durere	
Sunil Kumar Bhattacharya	9
Ei	
Tu	
Motilal Gotwani	10
Lui Tagore	
Noua Draupadi	
Anil Pande	10
Doruri	
Complimentele mele lui Dumnezeu	
Gurbakhsh Singh	11
Minciuna vieții	
Baldev Mirza	12
Un poem	
Raj Gil	12
Vanitate	
Omul mergând	
Prabhjot Kaure	13
Dumnezeu	
Era lunii	
Lumină și umbră	
Amintindu-mi Parisul	
Nirupana Kaur	16
Necunoscut	
R. V. Pathak	16
Liana și copacul	
Poeți indieni traducători ai lui Eminescu	17
Amrita Pritam	17
Oedip	
A. S. Modayil	17
Înger căzut	
Ayappa Paniker	18
Târgoviște	
Niciodată iar	
Margaret Chatterjee	20
O pajiște frumoasă	
Sisir Kumar Das	20
Lorai	
Mahendra Dave	20
N-am ajuns la ușă	
O. M. Anujan	21
Rostire	
Satyavrat Shastri	22
Terra Thay	
Nilima Das	22
Dodiei	
Vinod Seth	22

Ranița soldaților	
Poeme indiene moderne de căpătâi	23
Rabindranath Tagore	23
Copilul	
Walathol	27
Maestrul	
Subramanya Bharati	28
Mesajul	
Sumitranandan Pan	28
Durere înăbușită	
Priyakant Maniar	31
Krishna Radha	
Nissim Ezechiel	31
În grădină	
Adil Mansuri	32
Monologul unui trimis în exil	
Kamala Das	32
Când înveți să înoți	
Jayanta Mohapatra	33
India în versuri	33
Iqbal	33
Poezia persană	
Subramanya Bharati	33
În nesfârșitul ocean ceresc	
Anna Sujata Modayil	34
Delhi vara	
Nilima Das	34
Spre Khurja	
Urmila Rani Trikha	35
Cărți de joacă	
Harjinder Singh Dhanjal	35
Lucian Blaga	
Ramanujan	35
Niciun om nu este o insulă	
Keshav Malik	35
Galileo	
Sati Kumar	36
Vino înapoi, Alexandru	
Rupendra Guha Majumdar	36
Amurg pe Gange	
Kamala Das	37
Vârsta de mijloc	
Ravji Patel	37
Cântec pentru umbra morții pe melodie de nuntă	
R. Parthasarathi	37
Întoarcerea acasă	
Arun Kolatkar	38
17 lei congelați	
Nirendranath Chakrabarty	38
Christ în Calcutta	
S. Anandalakshmi	38
A treisprezecea zi	
Narendra Kumar Singh	39
Delhi	
Rakshat Puri	39
Shah Ibrahim	
Nilima Das	40
Chiaroscuro	
Krishan Khullar	40
Non violența	

Vinod Seth	40
Pumnul închis	
Pryia Devi	41
Maithuna	
Ashish Sanyal	41
Înăuntrul setei	
W. O. Titus	41
Om	
Jagganat Prasad Das	42
Pact	
Jaya Appasamy	42
Imn lui Shiva	
Bibhu Padi	43
Surya	
Manohar Bandopahyay	43
Versul ochilor	
Randhir Khare	43
Parabola sâmburelui de prună	
Anil Sari	44
Ritmuri urbane	
Rupendra Guha Majumdar	44
Cu Frumoasa și Bestia: gânduri la un castel medieval din Ghent	

Summary

Short introduction to a subjective anthology	49
Three classical poems on Târgoviște's ruins	
Ion Heliade Rădulescu	50
Night on the ruins of Târgoviște	
Grigore Alexandrescu	54
Farewell to Târgoviște	
Vasile Cârlova	56
The ruins of Târgoviște	
Târgoviște poets of today	57
Nicolae Neagu	57
I'm like an Indian summer	
Behind me, under this winter	
Neighborhood with evening light	58
Left hand	
Horse shod with ill nails	
Do I invert (or crack!) the somber mirror	60
Mircea Horia Simionescu	61
At sunset	
The Portuguese	
Aspect	62
Prime game	
Questions	
Acknowledgment	
Daniela-Olguța Iordache	64
Stana	
George Coandă	65
Sublime Genesis	
Adventure in secant horizon	
Lucid spring on a logos planet	
Disavowed habituals (I)	66
Disavowed habituals (II)	
Doubts from inside	
Stochastic Gods	67
The anxiety from inside	
A sadness with Ulysses in twilight	
Simple choirs of hope for founding worlds	68
Fault of secret wave	
The emergent becomings	
The necessary explorations	
Semaphores between galaxies	70
Meeting in Shadow and	
View in Magellan Clouds	
Immemoria Felix	
The perfect desert of seconds	
Gh. Duță-Micloșanu	71
Between glasses	
Flight's snowfall	
Over vultures' fall	72
In the night	
Building	
Dan Gâju	73
I was born to die shot	
In a good day I know	
Finally...	74
Emil Stănescu	74

Manole toward Ida and his return in Motherlands	
Tudor Cristea	79
Hope	
A simple life	
The love poem	
Cubes	80
Idyll	
Picture	81
Workshop	
Tale	
Horea Turiac	82
Breath	
Short introduction to a subjective anthology of poetry	
Prayer to Agni	
Ion Iancu Vale	82
THE WAY OF JOY	
THE POET AND THE FLOWER	83
EXECUTION	
THE TREE	84

Scurtă introducere la o antologie subiectivă

Mihai Stan venise, dryly, cu ideea unei antologii de poeți din Târgoviște împreună cu poeți indieni tocmai când mă pregăteam, invitat de Adelina Patrichi, pentru lansarea, la Bookfest, a romanului *Cromozomul Calcutta* de Amitav Ghosh, în traducere românească. Nu c-avusesem malarie (cromozomul e altceva), dar, reîntors în India lui Eliade, după șapte ani, mă separam cumva, la mijloc de timp, printre mai multe antologii poetice indiene pe viu, de sertar însă, din trecuții ani '80 (în delir, eram înspăimântat, contextual-comunist, de ce am scris și am tradus în India și în... Târgoviște). Să spun, la lansare, de folosirea sovietică a literaturii indiene, la vremea lui *Mitrea Cocor*, până la *Avara/Vagabondul*? Ce mult însemnaseră Gandhi și Tagore înainte de război în românește? Ce va să însemne însă (de) acum literatura(-rile) Indiei și a(le) diasporei sale? Să spun de "Târgoviște-India" (o oarecare unică întâlnire româno-indiană în Europa)?

Deocamdată, semn de eliberare(?), scot la iveală traduceri-ritual în românește de când eram în putere în India, dar și de deunăzi-azi(-mâine?) tocmai ca spre a versiona afin confrății din vechea Capitală a Valahiei în anglo-indiană.

Ion Iuga a venit în 1981 cu manuscrise de la contemporani și, prin disponibilitatea eroică a lui Vinod Seth, le-am văzut în hindi și le-am publicat în revista "Latinitas", acolo, în Delhi: câte "o sută de poeți" din ambele țări își dădeau întâlnire. De la poeți indieni, am strâns o corespondență de poezie din care dezvălui câte ceva aici, după ani, dacă nu ăsta le-o fi sorocul.

Mai apoi, parcurgând zile și săptămâni cu Yatindra Tiwari în biroul meu de la Biblioteca Pedagogică Națională antologii poetice românești, pentru una în hindi, acesta a rămas fascinat, în afară de Eminescu, de Heliade, anume de eufonia stelară a laptelui, în "Zburătorul" (o versiune de lucru tot voi încerca, doar a tradus Legile lui Manu sau Tirukural).

Cititorului aș avea să-i împătașesc secrete pe care, de fapt, le-am afla împreună. Cum mi s-a întâmplat, transcriind "Copilul" de Tagore, să cad pe gânduri amintindu-mi că prin '90 sau '91, publicat în "Luceafărul", eu, ca traducător, fiind entuziasmat de pruncul din iesle, altceva vor fi intenționat editorii să pună în circulație, anume răspunsul: "victima" la întrebarea "cine ne va conduce" (după asasinarea conducătorului).

Then after, spending days and weeks with Yatindra Tiwari in my office in National Library of Education by reading Romanian anthologies of poetry, toward one into Hindi, he remained fascinated, beyond Mihai Eminescu, with Ion Heliade Rădulescu, namely astral euphony of milking in "Zburătorul"/"The Goblin" poem (a working version I will try, after all Heliade translated Manu's Laws and Tirukural into Romanian).

With the reader I will share secrets which, actually, we will find out together. As it happened to me, while transcribing "The Child" by Tagore, to become thoughtful that in '90 or '91, published in "Luceafărul"/"Evening Star" journal, I, as translator, being enthusiastic by the babe in the manger, the publishers might have intentioned rather to circulate other thing, namely the answer: "the victim" to the the question "who will lead us?" (after assassination of the leader).

George Anca

Poeme aduse de poștaș

Jagannath Prasad Das

IDENTITATE

Când fiecare din noi
este indefinibil
altfel decât prin
celălalt
eu nu am identitate
decât în contextul tău.
Între hotarele
timpului
sunt moștenitorul
trecutului tău
cerând moștenirea
viitorului tău.
Cu tine
pot comunica
numai în afara
prezentului.

TRĂDARE

Meritam toate aceste
momente neprețuite,
fericirea acestei lumi,
comuniunea cerească.
Înșine am respins
chiar fericirea aceea
de-am avut-o în mâini,
într-o mutuală neînțelegere.
Ce ne-am fi putut
dărui unul altuia
am jertfit timpului
într-o supremă trădare.

AȘTEPTÂND

Pe când te petreci
din visurile mele
în alt vis,
Eu m-oi întoarce
la experiența mea singuratică
unde există
doar eternă așteptare.
Când îți iei zborul
din experiența mea
în altă experiență,
eu m-oi întoarce la
nemurirea
viselor mele,
unde nu există
așteptare.

Shyam Vimal

DURERE

Durere – Am spus.
El n-a ascultat
Și părea îndurerat.

Durere – a spus.
Chiar neascultându-l
M-am simțit îndurerat

Khan-n-n... sunet sună
poate căzuse un ban.
Ciulirăm urechile
Si începurăm
Să ne căutăm în buzunare.

Sunil Kumar Bhattacharya

EI

Ziua aceea vântul bătea în cerul meu intim;
Eram în țară de vis la curtea cerului,
Căutam ceva precum un călător;
Copilă frumoasă briza făcea prăpăd din zare-n zare.

În cerul englez ochii mi se îmbătară,
Șiruri de pini, galbene dalii;
Lacrimi viața-mi între Est și Vest.
În lume viața mi-e spuma mării;
Toate mi se învâртежesc pline de culoare.

Aud sunet de reactoare în cer,
Lumea pe aici joacă mărgele în numele lui Iisus.
Aici în blocuri de cinci etaje se iubește zilnic,
Fiecare zi e o lună de miere a săptămânii.

TU

Ziua aceea mi-ai zâmbit,
acoperindu-mi lacrimile;
surâsul tău luminat
s-a risipit în albastrul cerului,
asemeni notelor topite în eternitate
în ziua creației.

Numai tu și eu,
ritm și sunet,
două brațe împreună.
O fi putând iubirea a se transcende întru liniștita,
blânda frumusețe a fericirii?

Deodată acel surâs fu spart
de fulger
în cerul înalt,
în părul lui Shiva.

Surâsul se stinse în veninul femeii
acestei civilizații crude,
 în carne,
 în febră nucleară

Motilal Gotwani

LUI TAGORE

Când vocea umană se voia sugrumată
la Jalianwala Bagh nassaare
ai renunțat la ordinul de cavaler.
Când Italia și-a pus grea palmă pe Ethiopia
și Japonia a invadat China
ai denunțat agresorii.

Ai expus cauza
Libertății, Egalității, Fraternității
și ai știut bine că
Părinția lui Dumnezeu nu este nicicând întregă
fără frăția Omului.

NOUA DRAUPADI

Ședeau aprinși în fața oglinzii -
femeia cu bărbatul pe potrivă
și bărbatul lacom de-al ei saree
modulându-i femele forme.
Oglinda a c...r...ă...p...a...t...
și cioburile i se făcură kaleidoscop
 de palide modele arhetipale
în care ochii minții sale văzură o nouă Draupadi
în multele-i concentrice saree-uri
unul sub altul
fiecare sub celălalt
și văzu și pe Dushasana.
Dusul i se
făcu întors
și un fel de nu-la-noapte.
Urechea minții o auzi spunând
că nu vor face nimic din
ce singuri ori pereche nu le-ar plăcea.
Oglinda spartă era în sine
o mare operă de artă clasică.

Anil Pande

DORURI

Cioburi de spart cristal
 zac risipite pe podeaua de marmoră,
nu le împrștia cu asta – mătura mea,
sunt gingașe, îți spun eu,
n-ar îndura atingerea măturii.

Îți știu frustrarea, tensiunea,
nu ești în stare să mănânci prin talentele tale,
răbdare, va veni și ziua ta,

până atunci treacă-ți toți pragul.

Te-o acompania careva,
țintind și ochind, țintind
la candelabru neluminând
și ore de nimic ba căscând
în nopțile perene nedând
niciunei înălțimi rând.

Mai bine stai în joacă
precum cioburile risipite de cristal risipite.

COMPLIMENTELE MELE LUI DUMNEZEU

Turbanul Roșu și-a aruncat scheletul
în ajunul noii francize Adulte,
picaje de prisos bastonul cândva omnipotent -
să fie așa înțelept?

O națiune reprezentând animalul crud
batjocuri și discuții de non violență
pe melodia pisicii în jurul cozii
și ai în cap toată secvența
e un succes Administrația
pașnică viața -

demult când alții ne dădură tot -
slujbași pentru administrație
Gandhi jee nu fu nicicând satisfăcut
Melodie schimbată deveniram liberi
dar expiră și Adevărul Gandhian
chiar de în fiecă birou guvernamental
atârnă o poză mare a lui Gandhi
mita încă-i dus-întors,
omul de rând să tot împingă.

Gurbakhsh Singh

MINCIUNA VIEȚII

Mă poți și tu numi lut
Ca alții din timp necunoscut
Nu mă rușinez.
Și societatea poate fi lut
Materie pentru conceptul meu – modelaj
Pentru cărămizi de lut
Îndeajuns pentru un cuptor
A mă face bogat.
Cuptorul e pierdut
Lutul se risipește
În noroi, mocirlă și apartamente
La noroc
Pe o cale fără țintă
Aceste valori atât de dragi
Modelate în forme de cărămizi
Sunt ca înghețul
Pentru floarea mea în creștere
Nu trebuie așezat
Acest vestitor
Al Morții

Baldev Mirza

UN POEM

Odată am ajuns într-o insulă
o insulă precum casa mea
unde am întâlnit lume
coaptă precum pâinea
dar flămândă ca mine
udă ca peștele
dar însetată ca mine
vorbeau ca mine
dar fără cuvinte
toți manevrându-și bărcile
în apele agoniei lor ca mine
dar spre groaza mea
voiau ca eu
să fiu un templu
dar fără un idol
și fără o ușă și ziduri
ci să sune precum
un ghioc de scoică
atunci când ei mor
de foame

Raj Gill

VANITATE

Și atunci
Ai gândit și uitat
Lucruri dragi inimii tale
Dulci pe limba ta
Și muzică în urechile mele.
Pentru că
Te gândeai
Tu erai
Eu.

OMUL MERGÂND

Am văzut un om
mergând pe stradă -
era o umbră.

M-am uita în jur
și sus și jos.
Soarele era înalt
umbrele mici.
Dar bărbatul
care mergea
era înalt -
o umbră verticală.

Prabhjot Kaur

DUMNEZEU

Surâd
când lumea mă numește
"mort viu".

Ei nu știu
că sunt acela
ce poate simți primăvara
în toamnă.

Cerul se încinge firesc
în soarele răsărind,
la ce te-ai mira?
Minunea e
că beau din ceșosul crepuscul
otrava durerii și mă înveselesc
și mă îmbăt cu bucuria de a trăi.

Din piscul negru al disperării
Privesc în adâncurile oceanului
Si ce văd?
Cerurile țintate cu stele
clipesc și mă cheamă.
Ce-o fi o fi, vâslesc
cu barca în calea laptelui
și dintr-odată
simt
că sunt El.

ERA LUNII

Yuga lunii
e mai vastă decât ecranul minții umane,
sare toate prăpăstiile și spațiile,
transcende toate îndoielile
și traversează scurta viață a omului
dintr-un zbor:

E aici!
Sigură, explicită și limpede,
hotărâtă, voindu-se pe sine,
măreață și monumentală,
delirant învingătoare,
sosește
cutremurând pământul cu vibrațiile ei!

Obosita roată non-stop a timpului
untește prezentul cu trecutul,
mulțimi îi palpită în pânțele
agitându-se să se nască!
E un moment mare
irevocabil -
izvorătoare strălucire -
dezlănțuind extaze și furii,
presărând, vărsând noi universuri, galaxii, firmamente
în spațiu
ca pietricelele,
adăpostind milioane de crezuri adevăruri credințe și superstiții,
mândră scuturând pulberea pământului

de picioare și
plantându-le ferm
pe marginea unui cosmos nou!

Mătăsoase, delicate mărgele
undind o plasă de lumină argintie
aruncând o vrajă
cioplind dăltuind cuvinte noi
cu noi înțelesuri
sosind, alcătuind și rostind noi sunete...
sori arzând, orbind...

Omul la cârmă
iscând eonii luminii eterne
mai amplu, mai mari decât el însuși...

Intrăm într-o eră nouă
Era Lunii!

LUMINĂ ȘI UMBRĂ

Ai văzut
lumea mică
și inimile mari?
Ai observat
sunetul gol
și străzile zgomotoase?

Ai auzit
tunetul declarațiilor
și șoapta secretelor?

Ai simțit
privirile reci
și lacrimile fierbinți?

Ai văzut
străzile luminate
și mințile întunecoase?

Ai observat
imensa pierdere de timp
și scurtul moment al Ființei?

AMINTINDU-MI PARISUL

Nu cunosc Parisul
ca oraș
ca obiect de bucurie
îl pot simți în valul sângelui meu
în oase, în conștiință
subiectiva mea apropiere emoțională
îi pot vedea mistica eterată
prinde frumusețea indescriptibilă

Îmi amintesc Parisul
mi-l amintesc în iarnă
copaci drepti tulpini
gonind ramuri despuiate
de verdele palpăitor cum
mi le amintesc

întorcându-se în cețurile sensului
și obscuritatea amiezilor
revelând silueta Parisului
o siluetă
așteptând descoperire și mângâiere

Văd Parisul în primăvară
niciun semn de înmugurire...
nu boboci înflorind...
doar un suflu de briză glacială
usturătoare sănătate îmi sărută
obraji... buzele...

și vara
chiar cald
pe Mediterana
un Paris mic
de închinăciunea la soare
e cruntă nevoie
Toamna, ah, toamna
ce-mi sângeră inima a fi acolo
cu fiecare an trecând
flacăra să văd arzânde
brune iradiere în păduri
Parcuri și străzi lăturalnice
mă doare dorul să respir
atmosfera parfumată

Tineri impetuoși la zenit
mergând vorbind răsând
tristețea sufletelor sensibile
lacrimi uscate înainte de a se topi
în ochii pironiți în jos ai acelor
momente de timp lunecând, trecând, zburând
timp în istorie... fiecare moment

Restaurante la stradă
fumuri cafea vin
pâine brânză tare... mulțumire
indiferență la ochii scrutând
uitând de trecut prezent și chiar viitor
trăind și revelând
în momentul ființei...

Mulțime amestecându-se
neștiind unul de altul
lovire de coarne
într-o noapte de iulie
dansând în stradă
sărutând îmbrățișând iubind
liber dăruind
Parisul e Franța
Este?

Ale eroilor revoluționari galerii de artă
trăind în stiluri de viață și inimi
ale oamenilor
o revoluție constantă fremătând
palpitând în centru
un centru al avansării universale
Paris e al tău, al meu și al lor
o casă pentru cei fără casă.

Nirupana Kaur

NECUNOSCUȚ

Așteptam
un diamant îngropat în pământ
alcătuit din lavă topită și foc arzând
așteptând, netăiat și nedescoperit.

O Americă ascunsă sub valurile mării
bogată, virgină și atentă
așteptam
să răsară soare nou, întorcând
atmosfera încordată și clară
pentru revoluție.
Așteptam -
doream.

Cu fiecare tren trecând pe deasupra
cu fiecare pleoapă căzută
în Roma, cu ochii închiși și o liră în Fântână
așteptam -
mă rugam.
La piscuri argintii înfiorând
ape în susur lângă sălcii plângătoare,
în părul zburător al unei fete fericite,
în biserici la Paris și Viena
Așteptam să mă descoper pe mine însămi, salvarea mea,
pe tine te așteptam.

R. V. Pathak

LIANA ȘI COPACUL

Tu ești, dragă, o liană, eu copac
Precum ne-a închipuit Făcătorul.

Liană ești, iubire,
Eu un copac,
Te-aș fi strâns la piept în brațe,
Ci Făcătorul mă lăsa nalt palmier!
Liană ești, iubire,
Eu copac!

Ai rădăcini în glie,
Îți văd florile picând
În praf, în rouă,
Fără speranță, fără cer,
Să plângi ți-e, dragă,
Mi-e să te văd,
Ești liană, iubito,
Eu copac!

Dragă, ești liană
Între mare și țărm,
Aici stau eu singur
Privind la tine și la mare,
Ești o liană, dragă,

Eu sunt un copac,
Legănându-mă dorind,
Clătinându-mă tângind,
Cu al mării jind.

Poeți indieni traducători ai lui Eminescu

Amrita Pritam

OEDIP

iată-mi păcatul
iar peste drum pedeapsa

am mirosit în laptele mamei
puritatea
am supt-o ci buzele mi se pătară

ce țipăt am avut atunci pe buze
iată-i acum minciuna

pântecul meu în noapte

noaptea nu mai este

negru șarpe diurn
calea mi-o ține
otrăvindu-mi rărunchii

în exilul ochilor rătăcesc
după imaginea mea de familie
clipindu-mi rușinea

cu spaimă de vis
de a nu visa
doamne imaginea asta
se uită la mine
cu toată viața-mi scufund
mâinile-n carne-n
căutarea iubirii dintâi

în carnea lăsată în carnea hăituită
mai găsi-voi
dulcea aceea iubire
și de unde-mi vine blestemul

A. S. Modayil

ÎNGER CĂZUT

carnea tânjește
cu dor
după lumea intangibilă
a spiritului
pâlpâietoare posibilitate
a creației
putința neputinței
bântuie îngerul omul căzut

câte minciuni se spun
mai înainte ca
amărăciunea adevărului
să deschidă
lumea aceea nerealizată

pe când noi băjbăim gustăm și pipăim
și ne deșirăm peste fața dulce
a pământului

zidind acum acum zdrobind
nicicând de-adevărat îmbrățișând
depărtatele stele
noi zeei și zeițele de-odinioară
pășind cu grație divină
în armonia cărnii și a spiritului

Ayappa Paniker

TÂRGOVIȘTE

Bătrânul Mircea târg în dublă vista
cocoțat între două râuri,
unul al trecutului și altul al viitorului,
hrănit de Caragiale și Văcărești:
înalță-te, pasăre a prosperității,
pe aripile poeziei și a oțelului
logodind trupul cu spiritul,
poezia ta precum oțelul de puternică,
oțelul tău strălucind precum poezia.
(Târgoviște, 11 September 1975)

Niciodată iar

Fiindcă mă întrebi,

Chiar îți spun:

N-o mai vreau, n-o mai vreau niciodată iar.

Nu mai vreau încă o existență.

Una îmi va fi prea de ajuns.

Dintr-o atât de lungă durere -

Dus-întors de la cap la fine,

Amor creat, amor distrus,

Clipa suferinței

pulverizând o viață de plăceri,

Ora solitară a dorințelor moarte

și flecăreala de după aceea -

Nu mai vreau, nu mai vreau niciodată iar.

Bazinul aproape de chiuvetă,

Zgomotele sufocându-te în hambar,

Căderea nopții în tumorile cerului,

Cucuveaua urlînd pe acoperișul școlii,

La prorele bărcilor depărtându-se

Privire fixă, mută,

Și pe locul plecărilor surâsul ofilit,

Nu vreau, nu mai vreau niciodată iar

Nici să trăiesc, nici să mor, nici să exist din nou.

O altă casă?

O mamă nouă?

O copilărie reîncepută?

Sfidări nîcicînd lansate?

Elanuri de descoperit?

Răni, încă?

Alte ritmuri a prinde?

Prospete promisiuni ale zilei?

N-o mai vreau, n-o mai vreau niciodată iar.

Margaret Chatterjee

O PAJIȘTE FRUMOASĂ

o pajiște frumoasă are suavitatea
unei fraze bine întoarse
dar iarba indiană are
de luptat pentru a rezista
jumătatea nebăută a apei din palmă
nu trebuie irosită
nu voi turna-o peste floarea tului
care are parte de libații cu nemiluita
ci pe aproapele mănunchi de iarbă
înțeleg să trăiască
un punct se va fi câștigat

Sisir Kumar Das

LORAI

însuți hotărât-ai armele în lupta-ne Lorai
mă poți trăzni troieni în lăncea
soldatul a-nțeleș
dar cărcotașule la ce copiii
îi săgetezi de ce în ochi
le zvârli întuneric
tu profesionist al lașității
de ce-mi dai dreptul să te urăsc
doamne îți sunt dușman
așa mă vrei așa mă ai
hai noi în dreaptă luptă
lasă copiii în plata domnului

Mahendra Dave

N-AM AJUNS LA UȘĂ

pagina asta nescrisă mi-e creierul
pagina asta albă ca un nonsens ori ca o binecuvântare
pozele rudelor îmi năvălesc în memorie
și se sfâșie de bătrânețe ori totală renunțare
am 58 de ani înțelepciune ori agonie
și totuși John sărit de 60 de ani
bombardează seminariile un amic de leatul meu
râvnește să fie secretarul unei societăți literare
altul de 77 de ani trage să fie prim-ministru
iar eu nu vreau să fiu nimic
și-mi bate cineva la ușă și mi-e frică
să deschid fie morții fie vieții de sus
mă ridic mă târâi știind că nu voi ajunge la ușă

O. M. Anujan

ROSTIRE

mereu mireasă
mirelui mire
pradă mă lasă
a-ți fi rostire

ochii-mi în focul
fecioarei lumi
când nenorocul
din veac înscrumi

perversă nada
iubirii în schit
leoaică iada
de-ai năzărit

prihanei mană
cânt în zadar
lacrimă vană
verși în altar

nicăieri dragă
pe prispi de rai
până întreagă
rug istoveai

șase-anotimpuri
fluture rar
acoperindu-i
aripi nectar

lapte mulsoare
joiane jug
alintătoare
stârnind belșug

tapas lacomei
târându-se
cuțit cametei
curmându-se

prin cireșar ce
sur te adie
suflet de parce
în văduvie

zărind mireasa
tilaka jos
de Kailasa
strai răcoros

dezbraci și Ganga
văi munții-i țină
de nori falanga
elefantină

patimi de oameni

rotite iar
să le asameni
că-n cer răsar

mereu mireasă
mirelui mire
pradă mă lasă
să-ți fiu rostire

Satyavrat Shastri

TERRA THAI

dharma cezarul
cultura sanscrită
în patru falduri
terra Thai unduind
poporul cântă
vitejii terrei
libere astfel
etern de dușmani
nu de departe
din Ayodhya
un mit un rege
se îndrăgiră
răsar luceferi
în muzici de tandre
foste libații
urări de jaye

în grădină pe un splai dai
de frunosul sat din Thai
unde vezi întregul trai
al acelei patrii thai

dansuri instrumente muzici
bhikshu în hirotonie
trântă săbii în urgie
toate-s într-o panoplie

vezi cum elefantul saltă
un buștean din greu de baltă
și-l scufundă pentru altă
preanetulburată haltă

de bărbați și de femei
de demult și tinerei
numai hainele de ei
în port thai

Nilima Das

DODIEI

dodie dodonă
vak și chip
măiastră
pene de ființă
bronz Brâncuși
albastră

Vinod Seth

RANIȚA SOLDAȚILOR

fie-mi viața tăiș de cuțit
pe el a străbate
sufletu-mi soldat mărșăluind
trupul ranița din spate

lac de lacrimi taie-mi
fulgii umanitate
la moartea din patimi
cu sacul în spate

Poeme indiene moderne de căpătâi

Rabindranath Tagore

COPILUL

noaptea dar noaptea e întrebarea
niciun răspuns
dar timpul prin labirint orbecăie neștiutor de cale ori noimă
în vale întunericul holbează stinse orbitele unui gigant
norii-coșmar înăbușă cerul
umbre masive leapădă trupurile nopții
cum capătă scapătă-n zare lugubru licăr
să fie oare un ultimatum de stea stinsă
ori foamea în rărunchi lingând cerul
delirant de sălbatic lucruri
zgomote cu gramatică de zbieret
cuvinte desfigurate de sens

refuz împotrivirii nerodniciei de-o viață
prăpăstioase rovine de fală risipitoare
fragmente de punți peste uitarea curentului scurs
altare fără zel adăpostind reptile
trepte de marmură spre beznă
vorbe de clacă și omor toacă bolta
înfiorând șirul oaselor insomnioase
din ce disperate potopuri
bubuie în pereții grotei
din ce fanatice hule
învârtejesc vaerul incantațiilor
va fi strigând în ei străvechiul codru
bolborosind foc-fum de ultim suicid într-o doară
horcăieli de paralitice adunături sub bici de lunatici
orbi și surzi

subt trăznetul terorii șerpuie un susur secret
bulbuci de nămol vulcanic
amestec de sinistre șoapte rumori turnătorii șuierele
deriziunii

lumea vagă strânsă acolo seamănă foilor sfâșiata dintr-o epopee
cum bîjbăie în grupuri ori singuri făclia le tatuează
fețele cu vergi de tipare ale înspăimântării

brusc suspicioși maniacii se încaieră cu descreierații
încingând în nediscriminată hărmălaie o bătălie
din munte în munte ecou

femeile își bocesc
plozii lepădați în sălbăticie
veșnic nelimpezi potrivnicelor cărări
lascivi de răs în poftă porcii
vădesc doar zgârci
ca pentru nici o întâmpinare

colo pe creștet de plai
omul-crez în zăpezii tăceri
scormone zării semn de lumină
la norii mai deși păsări de noapte zburătăcite
strigă și el fraților
nu prididiți mare e omul
nicicând băgat în seamă însă
cum bruta se poartă azi și mâine iar bunătatea în adânc întuneric mărnește

când torturați și sângerând strigă și ei frate unde ești
răspunsul se aude sunt cu voi
dar ei nu pot vedea în întuneric
și li se pare doar vocea propriului lor dor disperat
că oamenii sunt condamnați pe vecie să lupte cu strigoi
în nesfârșit deșert de mutuală sfârtecăre
norii se duc luceafărul răsare în est
răsuflă ușurată inima pământului
murmur de frunze la mijloc de codru des cântecul primei păsări
e timpul rostește omul crez
timpul pentru
pentru drum
stau chibzuiesc nu înțeleg
parcă dorurilor totuși le-ar vorbi
ancora zorilor se adâncește în glie
viața răsare în rădăcinile tuturor lucrurilor
pe drumul împlinirii șoptește cine știe de unde un glas
rostit din gură în gură
cuvântul crește înțeles
bărbații ridică fața se uită
femeile mișcă brațele cuviincios
copiii bat din palme răsând
soarele dintâi ghirlandă de aur pe fruntea omului-crez
iar toți îl aclamă frate bună venire

se adună din ce în ce oameni de pretutindeni
de peste mări și munți pustiuri necălcate
din valea Nilului și de pe malurile
Gangelui
din nalturile scufundate în nea ale Tibetului
din ziduri de cetăți înturnurate
din bezna dens încâlcită a sălbăticiei

pe jos călare pe cămile pe cai și elefanți
în care cu flamuri înstelând norii zorilor
preoți de toate credințele ard smirnă psalmodiind versuri de plecare
monarhi mărșăluiesc în fruntea oștirilor lor
lănci lucind în soare tobe bubuind
cerșetori trențaroși curteni cu pompă de podoabe
juni știutori dascăli bătrâni de carte se prind în gloată

femei în cânt și răs
mame fecioare mirese

cu ofrande de flori și rod
cocă de santal și apă înmiresmată
printre ele saltă și curva
țipător înfluturată
tainic bârfa otrăvește fântâna
de simpatie omenească
ruptul și cârpitul zboară în pleavă cu orbul și chiorul
pierdutul hoțul negustorul propriului dumnezeu
de profit cu mimă sfântă
împlinire
nu au curaj să vorbească tare
omul-crez trece poteci de nemiloase cremeni
nisipuri de flagel strungi de prăpăstii împietrite
îl urmează cel tare cel slab cel bătrân cel tânăr
regii țărmurilor plugarii țarinei
obosesc îi dor picioarele se înfurie intră la bănuiele
întreabă la fiecă tărăș
cât de departe e capătul
omul-crez răspunde la cânt
ei se încruntă strâng pumnul nu se lasă
încă împinși de mișcătoarea masă în pre-
siune și nedeslușită speranță
dorm scurt își retează odihna
se joacă în picioare în viteză
se tot tem a nu întârzia dinaintea norocului
în urma norocoșilor

zilele trec
zări mișcătoare întru orb licăr se ademenesc
până cad bolnavi
negri la față blestemă din ce înce

e noapte
drumeții își aștern rogojinile sub copacul de banyan
o rafală de vânt stinge lampa
noapte groasă somn de comă
cineva ridicându-se din mulțime arată amenințător cu degetul către conducător
ne-ai înșelat profet mincinos
strigăt din gură în gură
femei șuieră ură bărbații urlă
până la urmă un îndrăzneț îl pălește
nu-i văd fața peste el în furia distrugerii
îl pălesc până-l lasă lat la pământ fără viață
noapea e calmă cascadele unduie liniștea departelui
plutește un suflu de iasomie în aer

drumeții se înfricoșează
femeile încep să țipe bărbații în agonia nimicniciei
le strigă să tacă
jigodiile lătrând sunt zvârlite în liniștea spartă de gemete
în noaptea parcă nesfârșită bărbații și femeile
caută printre ei ispașă
țipă înjură manevrând pregătite cuțite până ce
întunericul pălește zorile se revarsă pe piscuri de munți
se potolesc respiră greu cu ochii
la cel ce zace mort
femeile bocesc bărbații își feresc fața
unii se strecoară neobservați
încă înlănțuiți de crima lor cu victima
răscolit se întreabă
cine o să ne arate drumul
bătrânul om din est își lasă capul zicând
victima

rămân în pace și tăcere
mai zice bătrânul
l-am refuzat din îndoială l-am ucis din furie
acum îl vom accepta din iubire
pentru că în moartea-i el trăiește în viața fiecăruia dintre noi
marea victimă
și toți în picioare își unesc vocile cântând
victorie
victorie
la drum cheamă cel tânăr
la iubire putere cunoaștere îndestulare
țipă toți exultant într-o cascadă-trăznet de voci
nu înțeleg la fel dar impulsul le e unul
mișcătoarea confluență a voințelor peste moarte și dezastru
nu mai întreabă despre drum
dubii nu le mai umflă mintea
picioarele nu le mai ologesc
spiritul conducătorului îi însoțește
acum și după și mereu
conducătorul ce-a trecut moarte și toate limitele
călătoresc peste câmpii însămânțate
peste grânare în seceriș
în lung de gлии sterpe sălaș de foame
schelete strigând să se întoarcă în carnea lor
trec prin orașe populate în zumzet vital
prin mută dzolare în brațele ruinelor
colibe dezbrăcaților necuraților
batjocură de casă celor fără acoperiș
călătoresc lungi ore-n zi de vară
iar când lumina se topește-n seară îl
întreabă pe cititorul în cer
frate se află acolo turnul speranței și păcii noastre de pe urmă
înțeleptul clatină capul zicând
se află ultimul nor în stingere al amurgului
prieteni exhortează cel tânăr nu vă opriți
prin oarbă noapte să luăm împărăția de lumină vie
merg prin întuneric
drumul pare a-și cunoaște propriul înțeles
și praful pe sub tălpi grăiește direcția
stelele cerești drumeți cântă coruri tăcute
mișcați-vă camarazi
în aer plutește vocea conducătorului
ținta e pe-aproape

lunecă zorii pe frunzele înrourate ale pădurii
cititorul în cer strigă
prieteni am venit
se opresc și iau seama în jur
în două părți de drum bob copt până-n zare
aur laur răspunsul gliei către lumina zorilor
lin curge valul vieții de toate zilele
între satul de sub deal și cel de pe malul râului
roata olarului zbârnăie tăietorul cară lemne în târg
ciurdarul mână ciurda la pășune
femeia cu ulcior pe creștet se leagănă lângă fântână
ci unde e castelul regelui mina de aur secretul tom al vrăjii
cel ce pricepe a iubirii ultimă înțelepciune
stelele nu pot fi greșite asigură cititorul cerului
semnalul lor arată spre locul acela
și reverent pășește spre un izvor din drum
din care apa vâlurește o lumină lichidă
asemeni dimineții amestecate în cor de lacrimi și surâsuri

aproape dumbrava de palmieri înconjurați de o stranie liniște la poarta
bordeiului coperit cu paie stă poetul neștiutului țărni și cântă
mamă deschide poarta
poarta se deschide
mama într-o iesle stă cu copilul în poală
cum stă aurora cu luceafărul
raza dimineții așteptând afară lunecă pe
creștetul copilului
poetul își înstrună lăuta cântând
victorie omului noului-născut mereu-viului
îngenunche regele-cerșetorul-sfântul-păcătosul-
înțeleptul-nebunul strigând
victorie omului noului-născut mereu-viului
bătrânul din est mumură sieși
văzut-am

Wallathol

MAESTRUL

lumea întreagă e casa lui
plantele iarba rămele nu-l reneagă
renunțare fie agoniseala lui umilitate eminența lui
maestrul meu e domn întru sacră înțelepciune

nu ia în seamă gemele înstelându-l
nor de noroi mânjindu-l
neîmpodobit neîntinat
cerul în permanența imaculării
maestrul meu

rar râu de ardere neinfestată
lampă cu flacără nefumegândă
vastă comoară nealunecată de șerpi
neumbrit clar de lună
maestrul meu

fără arme duce războaie drepte
fără texte ține lecții dumnezeiești
fără medicamente vindecă boli
fără o rană-și oferă jertfele
maestrul meu

absoluta non-violență e jurământul solemn al vieții sale
pacea i-a fost zeitate personală din fragede zile
obișnuiește să spună armura fără seamăn
a non-violenței va frînge tăișul celui mai dur oțel
rostirile de inspirație ale maestrului meu sunt dulcile
comuniute cuvinte de dharma către discipolul căruia
i-a aflat într-un sfârșit
simfonia la curtea adevărului suprem de moksha
clopote diamante la glezne

pentru războinicul cucerind lumea cu iubire
silaba aum e arc sufletul săgeată
Brahma țintă
rafinând încă și omkara
păstrându-i ultima esență

de vrei să vezi renunțarea domnului Christos
strategia domnului Krishna spre a apăra dharma

ahimsa domnului Buddha
tăria minții
lui sri Shankara
infinita milă a lui Rantideva adevieria
lui Harishchandra
intrepiditatea și constanța lui Mohamed
împletite în perfectă armonie
într-o singură persoană
du-te la maestrul meu ori cel puțin citește-i povestea

numai zărindu-i picioarele și cel laș se preface în viteaz
cel crud se milostivește mizerul ajunge munificent
cel rău de gură miere necuratul imaculat
indolentul neobosit de hărnicie

în fața marelui ascet cu nesfârșită pace
sabia asasinului se ghirlandează de crini albaștri
colții leului se fac de căprior
oceanul vast năimindu-și țărmurile
blând heleșteu

acest conducător deliberând problema clipei
pădurea însăși îi crește o cameră de consiliu
acestui cugetător adânc meditativ
și inima orașului îi bate
a peșteră de munte

fapta bună a plugarului în dharma
e culesul aurului pur din toate brazdele
pe când ochiul marelui pustnic vede aurul
asemeni nisipului galben al planetei

supremei sale detașări august imperiala
splendoare abia e un rânjet îndiavolindu-se
mai marele acesta între oameni așternând catifea
peste calea liberă
să nu se zgârie piciorul gingaș
trăiește semidespuiat înfășurându-se
într-o bucată de pânză aspră
țara de Geeta născătoare singura
a fost să poarte un karma
yogi de acest calibru
doar între lanțurile
Himalaya și Vindhya

s-a iscat leul atâtei păci
în plaiul ud de Gange numai
înflori copacul kalpaca rodind
atâta binefacere
laudă celui liber laudă celui de neînvins
laudă marelui suflet laudă învățătorului lumii

Subramania Bharati

MESAJUL

dincolo era o ruină
marele yogi
m-a privit blând
arătându-mi un zid pustiit
soarele în înalt
și imaginea-i în fântână

înțelegi
înțeleg
a plecat în bucurie
iar eu
mi-am plecat ochii
pe o rădăcină
din arborele Vedanta

mesajul lăsat de Desikan
prin grai și faptă
îl voi rosti pe înțeles
la toată lumea
controlează-ți respirația prin pranayama
și trăiește ca un bulgăre un zid
precum vezi soarele măreț în fântână
vei vedea înăuntru-ți
pe dumnezeu
nu vorbăria
ci experiența binecuvântătoare
e adevărata filosofie
dar dacă m-aș apuca de un discurs
ți-aș înfățișa totul pe larg
într-o expunere
mi-a arătat cerul
mi-a spus că iubirea zeiței cu ochi de aur
e singura cale de a trăi aici
și multe încă m-a învățat
cu îndemnuri infinite
filosoful și călăuzul meu
nefalsificând niciodată
un zeu pe pământul kullachami

a doua zi
milosul dascăl
picior de rugă
înțeleptului
veni cu spinarea doldora
de zdrențe și rufe murdare
l-am întrebat cu un zâmbet
ce e asta doamne
ce îndrugii
ce cari

a zâmbit și el zicând
eu îmi port gunoiul afară
tu pe al tău înăuntru
și a dispărut
i-am prins cuvântul
străvechi minciuni înfășură mințile
oamenilor pierind în vană disperare
că libertatea începe dinăuntru

trecutul nu se va întoarce
nebunilor veșnic hrăniți de trecut
nu lunecați
cu atâta grijă
în groapa ucigașă
prefăcându-vă în trecut
gândiți-vă cu toată mintea
că azi veniți pe lume iar
mâncați jucați trăiți în bucurie
nu mai țipați într-una
ce a fost

nebunilor
vedeți
o respirație
o viață
ce jalnic ar fi
sufletul
în cercuri de karma
viața Devi cu ochi de căprioară
viu doar trăiești
vechi fapte nu mă vor mișca
nu-s fiul omului
născutul
nou
domn pur
cei viețuind pe
lume precum zeii
siddhas
sar dintr-odată până-n vârf de dharma
fără țință înfrângere sau frustrare
fie și cu mii de ținte
împlinesc milioane de lucruri
neînrobiți de soartă aici
haruri le vin
de la Shiva
cu Uma pe taur
sufletul lor pâlpâie în lume
foc
spulberând bezna
groasă a trecutului
fiule
trudește fără gând de roade
și o să fii nemuritor

Sumitranandan Pant

DURERE ÎNĂBUȘITĂ

mi-e sufletul plin
de durere eternă
de ce lăsași
în tremurul inimii
cutremurul dorului

tu care dai
apă muntelui sec
foc oceanului
lumină norului
galben petalei
dorință miresmei
unduitoare

o arșă inimă
o suflet stins
mocni-va focul
nerodnic

altar suflării frânt
amintitul templu

timpul să frigă
suflarea topească
suferința facă-se poveste

ci moale aur pur
fata iubită
mă va orbi
din ce în ce

Priyakant Maniar

KRISNA-RADHA

Krishna cer adânc
Radha raza lunii

undă lină Krishna
noptii lotus Radha

vârf de munte Krishna
cale-n slavă Radha

Krisna pasul iute
Radha urma-n umblet

Krishna ront în floare
adiere Radha

Krishna lampă albă
Radha flacăra

Krishna ochii mei
Radha cea văzută

Nissim Ezekiel

ÎN GRĂDINĂ

îmi pare cum și ție-ți pare
greșit proiectul de grădină
iar păsările călătoare

treceai încet familiar
printre copaci cu nume clare
și flori comune ori mai rar

un elefant tăiat în marnă
dă zici mai mult perspectivare
ca animalele de carne

largi spații verzi înnisipate
în chiot de copii și soare
ori ape limpezi de păcate

scandal fac stâncilor colțoase
și poduri desenate ca oricare
dar sus de turnul orei șase

garduri de ochi îngrăditoare
că parcul ce te îmbunase
îmi pare cum și ție-ți pare

Adil Mansuri

MONOLOGUL UNUI TRIMIS ÎN EXIL

voi ori nu voi mai afla orașul acesta
hălăduind pe nisipul râului
voi ori nu voi mai afla
scena asta ecranul craniului meu

să respir pe de-a-ntregul
oceanul frăgezimii-i
voi ori nu voi mai afla apoi
firul ud al solului acestuia

fie-mi inimii bucurie
toți cei ce mă înconjoară
voi ori nu voi mai afla
aceste surâzătoare acești ochi dulci
să-mi umple ochii
cu străzile ferestrele zidurile acestea
voi ori nu voi mai afla apoi
orașul acesta aceste străzi și casa aceasta

să plâng azi cât pot
îmbrățișând toată lumea de aici
voi ori nu voi mai afla apoi
morminele unuia celuilalt

fețele urându-mi aici drum bun
ochii mi-i vor sorbi
tot una-i de-oi n-oi avea
alt drumeț cu mine pe cale

lasă-mă Adil să-mi umplu creștetul
cu țărâna țării mele mamă
și apoi pentru toată viața
voi ori nu voi mai afla această țărână

Kamala Das

CÂND ÎNVEȚI SĂ ÎNOȚI

când înveți să înoți
nu intra într-un râu care n-are ocean
plutind spre o destinație necunoscută
și cunoscând numai plutirea predestinată
asemeni râurilor obosite ale sângelui
ce cară spuma vechilor memorii
ci fugi înoată în mare
fugi de înoată în marea mare albastră
unde întâia marea e trupul tău
acea familiară ciumă
dar dacă înveți să-l traversezi
ești salvat de dincolo ești salvat
fiindu-ți atunci tot una și dacă te scufunzi

Jayanta Mohapatra

SAMSARA

în tremur cerul
de ploi încinse
prin iarba cirrus

zeii anului proaspăt vopsiți
arhitrafic pe străzile cityului

unde va un popă brahmin
așteaptă fălos la ușile templului
se lasă o rugă
mișcare de probă
lumina umbrită a spiritului

ofrande de călinică
poame și păr retezat
țintă ca oamenii înspăimântați
povârniți pe o piatră

și un om o ia de la capăt
în mijlocul acestui trecut
căruia nu-i vede sfârșitul

India în versuri *Latinitas, November, 1982*

Iqbal

POEZIA PERSANĂ

Lin muza persiană stă inimii să-ngâne
Și nu ascute săbii în suflet pe tociță,
De unduie în cânturi înfloritoare grâne
În zori privighetoarea va adormi umilă.

Cutremure-se munții și frunzele asemeni
A tulbura zeescul tărâm e în zadar -
Ci a sosit și vremea, Iqbal, să tai în cremeni,
Spărgând în țândări crâncen pahar după pahar.

Subramanya Bharati

ÎN NESFĂRȘITL OCEAN CERESC *Ellai illathathore vanakkadalidai*

În nesfârșitul ocean ceresc
te-aprinzi stăpână lună, ochii-mi cresc:
ce taină ai de treci cu ea pe prag
mai mult decât un cântec beat și drag?
Văzut-am alte raze fără număr,
deștept mă luminară peste umăr,
dar sufletu-mi de ce tocmai acum
răpit ambroziei e tot de scrum?
De-ntinzi lui Cupid arc pe îndelete
până și geana-ndrăgostitei fete.

Hipnotic al tău cearcăn umple
buzele arse de surâsuri scumpe
nerăbdător când templul sună
sărutul lumii sărutai de lună.
Te iști încet în lactescentul ocean
cristalizând nectarul pământean,
din duhul pretutindeni dăruit
îți iei lumina spre nemărginit,
severă albăstrie mama glie
se scaldă-n albia de lună vie,
te rătăcești în norii vagabonzi
cum Gange în ai Shivei cârlionți

Anna Sujatha Modayl

DELHI VARA

Dormeam o noapte sub lună
Briza blândă mângâindu-mă
Stele de jur împrejur
Luminându-mă
Cearceafurile se răceau pe trup
După o zi lungă de zăpușală
Și murmur străin
Murmurul tuturor zilelor
Cu singure sunetele morții.
În casă-i întuneric -
Pe-afară se târăște pisica neagră.
Paharul țiuie
Când bea apă cineva.
Desenul se schimbă...
Zac în căldură pe beznă și stingere
Cu dor de noapte de stele de briză
De imposibilă lună.

Nilima Das

SPRE KHURJA

îndemnam spre Khurja mai ieri
mai ieri înspre Khurja
când mințile ni le-ai îndemnat
spre nicăieri decât România
o zi m-ai făcut Românie
până și cuiburile vrăjind șerpi
ale păsărilor țesătoare: erau patru
până și cele patru cuiburi ale
păsărilor fermecătoare
de șerpi
pe care Bhavan Singh le-a ciupit
pentru noi
n-au putut să te oprească
erai total Românie

Urmila Rani Trikha

(poem scris în românește)

CĂRȚI DE JOACĂ

După-amiază vara în cameră
jucăm cărți,
tas de pate, zice Nana în hindi
și bate cu regina ei de inimă neagră -
a plecat regele meu de treflă.
Șapte de inimă roșie,
pan di salti, zice,
acum vom juca bluff;
nu vreau să joc
că tu ești șmecheră, iar eu sunt nebună.

Harjinder Singh Dhanjal

LUCIAN BLAGA

Prunc eram
în Andaman-Nicobar
Acum cânt
în punjabi
Bocca del Rio
de Lucian Blaga

Latinitas, Spring, Delhi 1983

Ramanujan

NICIUN OM NU ESTE O INSULĂ

Insula toată:
un aligator
dormind sub o mască de piatră
O țară verde
chiar în zilele bune; în cele rele
oceanul spumegă în gura aceea.

Keshav Malik

GALILEO

Numai acesta fie-mi binele;
singur mereu,
dar de inima leonină
încă mișcat.
Larma cereștilor corpuri
mi-e clară-n auz ca zumzetul
stupului de albine pe o pajiște verde
și-mi dă sănătate
cât mă mai ispitesc luminile despărțirii

Sati Kumar

VINO ÎNAPOI ALEXANDRU

Mi se risipește în ochi
câmpia flămândă,
iarăși strigând: Vino înapoi, Alexandru!
Fiecare invadator este roșu
și cu invazia lui roșu-i și norul de praf.
Norul de colb poartă
numai câmpia flămândă
țipând mereu: Vino înapoi, Alexandru

Rupendra Guha Majumdar

AMURG PE GANGE

Repede ne mai înghite fluviul cu sunetu-i în șoaptă
relegând țepene trupuri, de cerșetori mai ales, sticle fără etichete,
brățări-zeițe, fragede tentații de camere întunecate,
vântul care nu-și potolește limba ascuțită
și divulgă subtilele remarce ale străvechilor țestoase.

Ca pentru o schimbare trece un mort sfânt,
uimit (cum plutește senin) de ceea ce trece drept Timp,
cu adevărat uimit de scânteierea lucrurilor ce au genele sale
irosindu-se în clipe de dispreț la văzul țărmlui placentar.

Șovăelnici bulbuci împletesc undele în floare
de ghirlande înlăcrimate
adună tremurul ultimelor
nerostite cuvinte
corbi, vaca și preoteasa
dinainte supuse, obosiți menestrelți atotștiutori,
nu și țipătul din cântec.

Ce picioare moi vermionate înalță umezii pași ai pietrei
și calcă agil peste umbrele formelor jeluitoare de-a valma?
Ce ultimă rugăciune drămuită în zori răzbate grelele lacăte ale toropelii
și mișcă lăcustele turbate ale amintirilor ancestrale
trecând peste cuiile din porțile cetăților mistuite?
Cu glezne răsucite mârâie vântul printre reci câmpuri de orez.
Delirante dansatoare vârtejurile în dans.
Un ghem de gălbenele
rătăcește
neodihnit
poticnindu-se pe zare;
în soare prefăcut și el
repede-i devorat
în sunetu-i în șoaptă.

Kamala Das

VÂRSTA DE MIJLOC

Vârsta de mijloc înseamnă cumpăna când
copiii-ți sunt critici, nu prieteni -
cu înfățișări severe și aspre cuvinte.
Vremea când nimfele își leapădă coconii
și urcă în glorie adultă. Ei nu au
nicio nevoie de tine
decât pentru a le servi ceaiul
a le călca rufăria
iar tu
la fel ai nevoie de ei
la fel de bine, de rău.
Atunci când rămâi singur
îți atingi cărțile îți mângâi lucrurile toate
și plângi în taină puțin.
Vârsta de mijloc vine atunci când fiul tău
primește odată ca niciodată
invitația veveriței – scrisă în cerneală de aur
la jungla ospățului lor.

Ravji Patel

CÂNTEC PENTRU UMBRA MORȚII PE MELODIE DE NUNTĂ

Qumqum și soare
noapte-n ochii mei,
e vremea să împodobiți carul;
curăță mucul candeliei
vreau să-mi îmbrac suflarea-n lumina ei,
qumqum și soare
noapte-n ochii mei.

Vezi caii înecați în frunzele palide,
îneecat surăzătorul imperiu al facerilor mele;
ascultă inocența nechezului
când o umbră pe pietre îmi zice: oprește-te
și mă prinde de gleznă
lumina cea vie atunci învăluindu-mă.

R. Parthasarathy

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Graiul meu în lanțuri englezești,
Mă întorc după o generație la tine.
Am ajuns la capătul priponului meu dravidic
hămesit de foame de tine.
Pic orb.

Vorbești obosite cuvinte
netrezită din somnul Kural-ului
dinți, palat, buze încă noi
la aglutinata-i atingere acum atârând de celuloid
te lași prin coridoare de pluș.

Arun Kolatkar

17 LEI CONGELAȚI

17 lei congelați
evoluează într-un covor
în golul trupului femeii
spânzurând de o frânghie

capra de sticlă într-un colț
cu un salt metafizic
transcende bariera
trupului spânzurat al femeii

vaza goală se revarsă
cu blitzul unui aparat de fotografiat
ca negativele cerești
pe harta unei sinucideri

ochi arși de
flori de plumb

Nirendranath Chakrabarty

CHRIST ÎN CALCUTTA

A plouat în Chowringhee mai adineauri.
Soarele ca o lungă lance
sfâșiind inima norilor
s-a lăsat.
Calcutta-City plutește
într-o aură magică.
Prin geamul autobuzului de stat
mă uit la cer și mă uit la tine,
copil al unei mame cerșetoare
Christ al Calcuttei. Ai oprit tot traficul
parcă rostind o mesmerică
mantră.

S. Anandalakshmy

A TREISPREZECEA ZI

Ajunge mireasma de agharbhati în altă lume?
Poate cuprinde de acolo doliul de aici?

Oare îi pasă
Tot ce știu
este că-i mort.
Nepoata ștrengară privește printre lacrimi
o sărut pe frunte de două ori,
odată pentru mine
odată pentru bărbatul care s-a dus.
După havan se adună și lutul
pentru a-l adormi pe Gange.
Ganga, neistovită arteră
Hindu mai curge un an
spre marea uscată care zăpadă îi este
îmi rostesc întrebările către râu

cerându-i
ca și cum ar exista răspunsuri
plonjez în apa fluviului
codobatură verde cu pântec galben
rece curent mă apasă -
nu sunt răspunsuri
nu există întrebări

Narender Kumar Singh

DELHI

Străzi, ulițe
împovărate de aurul frunzei de toamnă
strivite sub leneșe roți.
Vast înverzite parcuri și Rajpath
nepăsătoare la muzica
mașinilor de scris
din bhavan-urile somptuoase din apropiere.
Vânzători de înghețată neajutorați
într-o inevitabilă vânătoare de șobolani
până ce văzul mi se oprește
pe numele săpate pe Poarta Indiei
nume de doghri, de sikhi și rajputhani
și o flacăra veșnică arzând

Rakshat Puri

SHAH IBRAHIM

Ibrahim Adham
din Samarkand
sieși și-a zidit palatul de viu

umbla printre flori
în strania grădină de stânci
și cascade unde

în meditație
înfiorat asculta viața
din curtea interioară

a gândului său. Nomadul era
mai presus decât pământeanul
și Shah Ibrahim

a rătăcit prin lume
desenul pur al ființei căutând
dincolo de floare, de stei, de palat

până ajuns la
Kabir, misticul, care i-a zis:
teroarea ta este timpul.

Nilima Das

CHIAROSCURO

Uneori e plăcut peste clipe de neînțeles să cumpănești
venind, cum se întâmplă, numai din când în când;
e dulce în seri albastre să adulmeci filosofia
zbătându-te câteodată cu poverile vieții
sau rânduind gramatica în lexicoanele descoperirii
un fleac este speculația, câte ceva de pe jos -
yarzi și yarzi de pânză de sac
simțindu-se desfășurat val indistinct
și totuși atât de intens perceput -
o, e dulce, e dulce să te simți înțelept!
Și adesea răzbate întrebarea – știu, nu știu -
inabilitatea de a separa atributul de atribut – roșu de albastru -
întoarce deziluziile purpura în minte
și-ți rămâne spaima să cauți singur ușa-n întuneric
ori o infinită pierdere într-un nesfârșit regres
al firii, al devenirii.
Angajat în căutarea unui principiu
în prinderea pentru vecie a mișcătoarelor fluxuri
modelând lumina pe umbră
clipa pe clipă
impui un desen rezonabil
pe o canava reluctantă.

Krishan Khullar

NON-VIOLENȚA

Non-volența, o armă -
o puternică armă -
a cinstitului ins
pentru omul cinstit
prin omul cinstei.
Dar cinstea a fost împușcată,
pe la spate, încă demult.

Non-volența
cum o mai duce,
sărmana non-volență?
Asta nu-i nicăieri, numai în India.

Vinod Seth

PUMNUL ÎNCHIS

Când m-am născut
pumnul mi-era închis
asemeni globului, omule!
asemeni globului...
ursindu-le, urzindu-le
de s-au ivit cinci continente,
la loc închizându-le
în pumn,
trudnica jalnică muncă
trudnica jalnică muncă
și văd
singura singura caznă
cinci continente: pumnul.

Pryia Devi

MAITHUNA

Trei rotiri ale pământului în jurul soarelui
de când dăinuie cea din urmă formă
văzută în acei ochi o chietudine și pace.
3 ani de desfigurare,
de neînfricare & izolare
ei, Vedică, a stat calm
răbdător a măturat praful liber de praf & frunze căzute
când vântul din nou a trecut
aiurând prin copaci,
piatra a fost aproape surprinsă,
aproape fără dorință.
Totuși
într-un moment havanul a fost construit
a venit hotri
focul a palpăit,
a început kramanam, gingaș, pasionat, precis.
Când ultimul strigăt a venit & s-a sfârșit
sămânța oferită & atât de bogat risipită
de întinderea corzii arcului slăbite;
tihnit
când numai o lumină fracturată în ape fracturate
unde ochii înotau neodihniți ca niște pești sulite
uscați sângerând & treierând pentru o unică respirație.
Apoi cu păcat și reverență în liniște,
ea a salutat sprânceană, gură și mâini.
Și tăcută a ieșit pe ușă.
Ușa era deschisă și aerul rece era
și aceasta o, Shiva,
și aceasta.

Ashis Sanyal

ÎNĂUNTRUL SETEI

Privesc înăuntru setei
Atât de departe cât se întinde balta ploii
în vaga întunecime și-n așteptare
sfioasă și albastră ca ochii tăi
unduire pădurea de pini.

Eu sunt înăuntru apei
iscodind în sufletu-mi însetat
apa cerească în întuneric în fiecă zi.
Mi-aplec brațele
piept lângă piept
febră mi-e gândul

W.S. Titus

OM

Prima dată când am deschis ochii
Am văzut doar galactica lumină
O lumină din esența stelei
Mi-au zis c-am strigat

Și nu se știe de ce
Nici măcar țipătul meu necuvântat
Doar un murmur
În care se pierdeau cuvintele
Cu înțelesul lor amestecate.
Murmurul era OM
Atunci am devenit conștient
De foame, de sete
De plăcere și durere
De iubire și ură;
Prin ochi am văzut
Apoi mi s-au închis pleoapele
Și-am văzut fulgerul galactic
De îndepărtate lumini
Într-un etern continuu

Jagganat Prasad Das

PACT

Am încheiat un târg
de tot hazul
împărțit regret
al zilelor mele
oprind zborul
respirând briza mării
și sfârtecând
vârful norilor
noștri învinși.
Sunt împăcat.
Tu porți gustul
înfrângerii pe gură
Și-au mai trecut anii
mereu gândindu-mă
că ne-am înțeles.
Că avem un pact.

Jaya Appasamy

IMN LUI SHIVA

Intri în pământ
s-o întâlnești pe ea
desăvârșita ta mireasă;
Majestate visătoare
a colinelor, a văilor
sogn al orezăriilor pe râuri
fără tine viața nu-i
nu-i bucurie nici bine
fără tine.
Aducându-ți astăzi sfinte ofrande
de smirnă și camfor
în inima mea risipite podoabele curăției,
acolo calcă, zeu al meu,
Parvathi, roagă-te pentru mine!

Bibhu Padhi

SURYA

Dorm înăuntrul
unui miracol de lumini
într-un vis ademenit de strălucire
simt soarele
înceata lui călătorie
luminoasă prin trupul meu
așteptând izbânda lui în pura lumină.
Înțeleg inevitabila pierdere a mândriei
înuntru flăcării focului
într-o magnifică mistuire.
Cunosc furtuna luminii tale
înseși pământul măturând
și viața de poveri redându-i
o, nefârșita clipă de început.
Mărunta-mi alcătuire fără locuință până acum
își găsește casă pe măsură
într-un coridor fără umbre
într-un univers de aspră lumină.

Manohar Bandopadhyay

VERSUL OCHILOR

Am văzut oceane tresărind
în ochii tăi și te-am primit ca vântul
lin când cuvintele se poticneau
în vârful cadranelor.
Mereu am scris mai prejos de ochii tăi
și poate nicidecum nu voi scrie
pierderea din mine.
Nu vei citi vreodată versurile
ochilor tăi rescriși cu mîgălă.

Randhir Khare

PARABOLA SÂMBURELUI DE PRUNĂ

Ei au așezat cu greu omul-închis
închis în lemn lustruit
tăiat și cu grijă cioplit
în bronz într-o groapă de noroi.
L-au învelit ușor cu lut
fără lacrimi și rugăciuni și o
colină de flori și curat
pictaseră cărți negre de remușcare
când a venit ploaia.
Prin canale de noroi apele
s-au dus răspândind și
căutând o cale în celulă;
ploaia a încapsulat carne, păr, os
și a intrat în pori -
guri ale pielii; ușor a încapsulat grețosul sâmbure
de prună în valiza stomacului.
Prin ghioroiala de viermi sâmbânța
s-a umflat și-a răbufnit;

crescând
în afara naosului
prin lemn
și pământ ajungând
crescută lumină într-un copac.
Lumea a venit și a binecuvântat omul
"e un semn", am spus.
Și asta a fost,
a venit un vânt
și s-a încăierat în frunze.

Anil Saari

RITMURI URBANE

dispari
într-o lumină verde
de-a lungul pavajului, grajdul de cărți
nasuri picură pe pagina de mijloc și balansează
puterea
din spațiul dintre mecanisme.

fețe se ascund într-un singur șir
precum stupii compresăți
ai tufișurilor la fel de singure

și asemeni batistelor
șoapte varsă
lacrimi pe un munte rostogolindu-se.

Rupendra Guha Majumdar

CU FRUMOASA ȘI BESTIA: GÂNDURI LA UN CASTEL MEDIEVAL ÎN GHENT

1

Décor din Ghent, castelul de poveste
Gravensteen, Le Chateau des Comtes (o milă
de la gară, mijlocul orașului), încadrat
de canale și străzi pavate și umbrele
pădurilor de stejar ce șezură acolo noduroase
răsucite în calea vântului odată ca niciodată.

Acum, tramvaie plate pendulează între colțuri de gresie
și o haltă – licărire galbenă, albă, albastră
apăsând camioane de oțel – apoi dispar repede
dincolo de marginea halbelor de bere din cârciumi stradale,
mărgelată spumă turistică risipită pe flancuri batute
ale acestui oraș medieval.

Zidurile castelului (în care într-un târziu pătrund) sunt
din granit lichenat țintind spre cer precum geamătul
prizonierilor săi ce-au uns cu sângele lor ruina
și încet nădușind pe când spițele roții se învârteau
la urletele lor de "Milă!" și trosnirea eficace
coastă după coastă

Traversez cameră de cameră ghidat de mici săgeți albe.

Elegant expuse și inscripționate sunt baltage și sulițe,
o furcă de ridicat capul tăiat; șuruburi
pentru degete de varii mărimi și chipuri pentru țăran
ori boier; greutatea mortale fasonate în fier să întindă
rotulele genunchilor sau oasele coapsei de la încheieturi până
la ligamentele mușcate într-un meandric strigăt.

2

În propriul castel Bestia abundă, mârâind peste
prăzile sale, fără îndoială un loc magic, o grădină de
hoituri sub un soare usturător.
Soarele pogoară peste cazemate, lumina albastră a lunii,
prinsă în păienjenis, pândește sub veghea rândunelilor.
Nori de furtună țâșnesc și sfâșie cu o minciună.

Umeri gheboși, cruntă sprânceană, ochi rotitori, suflare
zbătându-se după suflare râncedă – el așteaptă venirea
Fecioarei peste pragul încăperilor lui sanguinare
să-l dezlege de blestemul ce-l trage înapoi, în lanțul
propriei sale furii și dezlegând, el, propriul său prizonier pe ruina
ce a încercat tendoanele altora fără număr.

Ei i-a încredințat rolul: să înalțe pilon mileniul ei
de frumusețe și suflet, să-l lege cu o sărutare, de voie,
singură, să-și dea întâlnire cu Bestia *în timp ce așteaptă* întăriri.
Va face-o ea? Aceasta-i întrebarea. Și e în stare numai mariajul
unor asemenea opuși, frumoasă și bestie, stăpân
și serv, a mântui?

Scurtul meu itinerar nu furnizează răspunsul. Plec spre
gară în încă un tramvai – galben, alb, albastru, destul de
nesigur pe lecțiile trecutului și-mi ațintesc privirea
spre un viitor la fel de neclasificat, nicio fisă de muzeu atașată
legalității dobândite prin plan strategic sau noroc.

Porțile Gravensteen-ului se pierd vag în urma mea
pe când mă depărtez iute, întorcându-mă doar o dată
peste umăr
la un sunet
care pare cumva,
socotesc,
precum al pașilor alergând
prin vântul verii.

George Anca

Târgoviște-India

Poetical anthology in translation

EDITURA ONLINE
Iulie 2008

Summary

Short introduction to a subjective anthology	49
Three classical poems on Târgoviște's ruins	
Ion Heliade Rădulescu	50
Night on the ruins of Târgoviște	
Grigore Alexandrescu	54
Farewell to Târgoviște	
Vasile Cârlova	56
The ruins of Târgoviște	
Târgoviște poets of today	57
Nicolae Neagu	57
I'm like an Indian summer	
Behind me, under this winter	
Neighborhood with evening light	58
Left hand	
Horse shod with ill nails	
Do I invert (or crack!) the somber mirror	60
Mircea Horia Simionescu	61
At sunset	
The Portuguese	
Aspect	62
Prime game	
Questions	
Acknowledgment	
Daniela-Olguța Iordache	64
Stana	
George Coandă	65
Sublime Genesis	
Adventure in secant horizon	
Lucid spring on a logos planet	
Disavowed habituals (I)	66
Disavowed habituals (II)	
Doubts from inside	
Stochastic Gods	67
The anxiety from inside	
A sadness with Ulysses in twilight	
Simple choirs of hope for founding worlds	68
Fault of secret wave	
The emergent becomings	
The necessary explorations	
Semaphores between galaxies	70
Meeting in Shadow and	
View in Magellan Clouds	
Imemoria Felix	
The perfect desert of seconds	
Gh. Duță-Micloșanu	71
Between glasses	
Flight's snowfall	
Over vultures' fall	72
In the night	
Building	
Dan Gâju	73

I was born to die shot	
In a good day I know	
Finally...	74
Emil Stănescu	74
Manole toward Ida and his return in Motherlands	
Tudor Cristea	79
Hope	
A simple life	
The love poem	
Cubes	80
Idyll	
Picture	81
Workshop	
Tale	
Horea Turiac	82
Breath	
Prayer to Agni	
Short introduction to a subjective anthology of poetry	
Ion Iancu Vale	82
THE WAY OF JOY	
THE POET AND THE FLOWER	83
EXECUTION	
THE TREE	84

Short introduction to a subjective anthology

Mihai Stan came, dryly, with idea of an anthology of poets from Târgoviște together with Indian poets just when I was preparing, invited by Adelina Patrichi, for launching, at Bookfest-Bucharest, of Amitav Ghosh's novel *The Calcutta Chromosome*. Not because I had had malaria (the chromosome is other thing), but, returned from India of Eliade, after seven years, I was isolating myself somehow, at middle of time, among several Indian poetical anthologies, on live, yet of drawer, from the passed years '80s (in delirium, I was terrorized, in Communist context, by what I wrote and translated in India and in... Târgoviște). Shall I tell, to launching, about Soviet use of Indian literature, at time of *Mitrea Cocor*, until *Avara/The Vagrant*? How much had meant Gandhi and Tagore before war in Romanian? What it will mean from now on the literature(s) of India and of its diaspora? Shall I tell about "Târgoviște-India" (...some unique Romanian-Indian encounter in Europe)?

For the time being, as a liberation token (?) I show some translations-ritual into Romanian since I was young in India, but also of the other day, today (tomorrow?) just as if in order to render my fellow writers from the old Capital of Valachia into Anglo-Indian.

Ion Iuga has come in 1981 in Delhi with manuscripts from contemporaries and, through heroic availability of Vinod Set, we have seen them into Hindi and published in the journal "Latinitas", there: a hundred poets from each country met. From Indian poets, I gathered a correspondence of poetry out of which I disclose here something, after years, if this would be not just the right time.

Then after, spending days and weeks with Yatindra Tiwari in my office in National Library of Education by reading Romanian anthologies of poetry, toward one into Hindi, he remained fascinated, beyond Mihai Eminescu, with Ion Heliade Rădulescu, namely astral euphony of milking in "Zburătorul"/"The Goblin" poem (a working version I will try, after all Heliade translated Manu's Laws and Tirukural into Romanian).

With the reader I will share secrets which, actually, we will find out together. As it happened to me, while transcribing "The Child"/"Copilul" by Tagore, to become thoughtful that in '90 or '91, published in "Luceafărul"/"Evening Star" journal, I, as translator, being enthusiastic by the babe in the manger, the publishers might have intentioned rather to circulate other thing, namely the answer: "the victim" to the the question "who will lead us?" (after assassination of the leader).

George Anca

THREE CLASSIC POEMS ON TÂRGOVIȘTE'S RUINS

Ion Heliade Rădulescu

Night on the Ruins of Târgoviște

*The sun still shines beyond hills,
Its ruby rays announces twilight,
And evening, watching from under each rock,
Slowly its daring shadow stretches up.*

*The mountain raises its crown and looks at
day's gentle descent, its sacred setting,
And last ray strikes its forehead
Proudly facing the reddened sky.*

*The evening wind breathes and thrills leaf,
Serenity pours dew resurrecting greens;
Hills crown the field with garland
And river whispers meandering its way*

*On hill's eyebrow, on its steep forehead,
An old citadel, religious dwelling,
Keeps souvenir of a bloody night
Resembling much its nightly bosom.*

*Thus in my soul my faith rises,
A monument on passions' precipice,
And holds my hesitating, shaking being
At my stormy life's too peaceful set.*

*Now sun sets down and night advances,
Slowly it steers its steamy car;
Thousands of lights around on forehead sparkle,
And now it extends its ebony veil.*

*My marbled eyes look to eternity,
Walking from star to star, in each I read;
My soul wings and flies in heaven,
Bathing in light of celestial ether.*

*From there it returns and in my bosom seats -
Silence, darkness around me reign!
All nature sleeps, my being watches
Above on ruins the ancestors' grave.*

*A cold wind is felt like death's breath,
On greening stone it whistles transient:
Like life a mute thrill floods,
The desert insufflates delightful ghost.*

*All round alive: on wall leaf whispers,
Grass asks moss: "Who put me here?"
The wall like a phantom over me widens,
Backward the tower as a giant rises.*

*All stay still, like death unshaken,
Ready to rush; the shadows surround me,
Pass and repass, walk over me riveted;
Night birds, croakers flutter around.*

.....
*I didn't come, o, shadows to trouble your peace,
My wandering being runs among you;
Your dwelling is also my quietness:
I am myself a shadow pushed by needs.*

*I am of your blood my arm doesn't arm
With glorified arms you handled;
My muse at shadow looks into your deeds
And my pen consecrated your memory.*

*I sing in the midnight your victories,
I on your grave knit laurels;
Triumphs, brave deeds, war wishes
I commend to people, your sons I let know.*

*The field shows me glorious wars
And so many victories on hills celebrated;
The river passing says how much blood torrents
In past ages its wave purpled.*

*Here Romania's heroes are staying
From Câmpulung, from Argeş, from Iaşi, from Bucureşti,
From Trajan and Negru, martyrs of bravery,
Till oppression of ancient haughtiness.*

*Here voice: Radu Negru! Over Carpathians resounds;
The Brave puts his throne in ancestors' place;
Any Romanian near under his flag gathers
And defend his land with Romanian arm, spirit.*

*In head of an army Mircea bravely shouts,
Insufflates manliness to Romanian soldiers;
winningly humbles Murat's haughtiness,
And place is free from Istru to Carpathians.*

*The Balkan up to foot saw the sons of Moon
Beaten, chased, knavish, escape to search;
Danube is witness to price of wreath
What Romania's sons knew to take.*

*From here I see in Moldova all its Roman glory
To resurrect under Ștefan also the years of oldness
Again to return; of bravery food
Under him encourages to defeat the tyrants.*

*Of Neamț stronghold I see, a heroine,
Moldavian in all, Spartan in longing,
Scolding the knavery to Moldavian foreign,
Telling to die or to come winner.*

*Here Mihai the Great awakens manhood,
Relaxed flags freely flutter;
Under them he calls all Romania,
And trumpet resounds, the brave multiply.*

*Buzești do command, they're fear to Tartars,
The khan to their feet bites dust down,
Calomfirescu burns of their brave fame,
And his arm fists still more veined iron.*

*By war voice the altar is splitted,
From its bosom bravery is devouring fire.
Farcash burns in it, saintly his cross rises:
Is army commander, revenging shepherd.*

*Pasha with long beard toward run commands,
Fierce Manaf loses any barbarian courage;
Arabian drunk of blood in chain is rabid now;
Full battlefield is of dreadful janissary.*

*Danube is grave to Muslim camp,
In triumph cross flies, Christ is revenged;
Romanian is fear to Ottoman haughtiness:
That decided for cross eternally has triumphed.*

*Now over Carpathians Romanian vulture flies,
From here toward Moldova he takes his proud flight:
Two heads he has, with four eyes measures,
He now in all Romania is master.*

.....
*O, walls! remainder of ancient glory!
O, tower! from where the eye saw thousands times
Victory flying on Romanian army,
In your mute whisper how much you tell me now!*

*This green moss piled by time,
These wild grasses growing in deserts
To moaning heart are laurels growing,
Awakening manhood; from eyes the slaves speak.*

*Brave warriors! When leaf sighs you
And stopped moans the wind through vaultings,
It is your name which like a soft wave
Murmurs, strains through these cracks.*

.....
*But what voice interrupts this saint silence!
Is owl's voice weeping its longing.
Is this the poet? On your grave singing
This son of desert?... O, too much croaking voice!*

*What do tell me of our fate? Why your groan doesn't pause?
What kind of distress? as what kind of needs?
The raven is not vulture? Why don't you give me peace?
Weep for you only, do not weep for us!*

.....
*Fatal foreboding now leaves me,
But alas! like you I am weak, helpless;
My voice doesn't encourage, perhaps it also croaks,
Or weeps old glory, and weeps sorrowfully.*

*Ssh! the bell's heard! Is it the last hour?
Repentance angel with this copper voice
Calls to prayer wandering flock.
The nature awakens, the dreams are leaving me.*

*The rising reddens, mountain turns ruby,
Hummed among steams hills turn green;
River waters the field which dew enamels,
Coolness gives life and stars whiten.*

*Flocks, horses, animals to water descend,
Bells beat, shake with morning's rumor;
At mill's whizzing the waves wrap up,
Open is day's eye now on horizon.*

Grigore Alexandrescu

Farwell To Târgoviște

*Lying on these ruins, under which deep
Is ancestors' glory and heroes' shadow,
In silence, stillness, I see the world in sleep
Forgetting during night troubles and needs.
But who is heard and what sound is this?
Which people or what armies and such quick step?
The earth shakes by war thunder,
Noises of camps, whispers, pass, whizzes a voice...*

.....
*But where are these? Are gone! Were fancy.
For arms,braves and all have got silent.
Thus any grandeur ends in vanity!
Our, Palmyra's and Rome's have passed*

*And on that dust, of which of old
Tyrants were frightened, trembling of fear,
The night's thief comes and croak birds fly,
On monuments the whistling shepherd passes.*

.....
.....

*I get up, move from here; bring my steps,
Which touch the path, in bottom of a grove.
And leave these graves with heavy souvenirs,
For which I haven't enough tears to weep.
Here I hope to find content;
I wish to hear the wave and look to the sky,
To see much cheerful smile of aurora,
The morning rays which gild the clouds;
Here oak trees with pomp rise, straighten,
up their branches toward azure fields;
Here poplars with leaf valley crowns,
There I see hills, and here wild vines.
From rib of these rocks, from top of this mountain,
From where the vulture takes its flight,
Night's star pours its light on my forehead
And its ray is reflected on clear spring.
Here the merry zephyr through leaves slowly sighs;
Here the horizon is sweet, luminous;
Here these rivers... But their wave is gentle,
And my soul is in waters, I haven't serene sun.
From bosom of my mother, born in worries, troubles,
Affliction was my cradle, with tears I fed myself ,
like sea's quick and awful billows,
By wind of bad fate toward rocks I was chased.
Now everywhere I turn my sight,
But my eyes don't meet content at all,
For nobody feels my ferocious sorrow,
And people passing by side-step me.
So! so! beloved, my dear good is gone;
Seeing that no pleasure remains for me on earth,
Seeing that for me smooth days are gone,
I put hand on forehead and search a grave.
From past days, from old happiness,
From my golden age, from their saint amour,
Ideas remained only, likewise hallucination
Remains the morning from flying dreams;*

*So, doubtlessly, my bitter life
By now is for me unfruitful sand,
By summer dried and by winter frozen
And no flower finds poor traveler.
But the souvenir of beloved beings
Will be at my soul eternally presented
Like leaves brought by started storms
At their old trunk which once they wore.
From your dreams, deceiving hopes,
Now over measure I see myself provided;
Run away, vain days, which killing cares
On my young age you soon did gather.
When in the autumn winter's cold sun shows,
Trees full of grief lose leaf, they dry:
Thus misfortune drying the flower of my age,
I say a farewell to world: take lyre and go.*

Vasile Cârlova

The Ruins of Târgoviște

O, sadden walls! O, glorious monument!
In what high size you also did shine once,
While a sweeter and much happier sun
Poured its light over this enslaved land!
But at last Saturn, as from hight was told,
In fog of oblivion instantly subdued you.
What grief takes you in. How all of you has perished!
Under fate's doom you blackened entirely!
From ancestors' glory nothing remained to you.
Nowhere is seen at least a trace of a step.
And while once any mortal
Looked at you with zeal, with riveting eye,
Now of much fear one draws back
As soon as his sight falls just on you...
But yet, sad walls, you have a pleasant thing,
When the eye watches you in silent minute:
Of pity you fill it, of thoughts you bewilder it.
You still in being serve us as example
How glorious most and iron built
of mankind deeds from front of world perish;
How all destroyed are as trace back,
On wings of time never again appearing;
How man, as fulfilled be in all,
Unthinkably falls or perishes at last.
I, for one, in faith, more I enjoy
your upsetting on thoughts to watch,
Than high building, than beautiful palace,
With much shine, but without use.
And just like shepherd walking over fields
On shelter runs when he sees hurricanes,
I likewise now, in storm of pains,
Want neither muses' song, nor pity from heaven,
A motherland to weep it with much grief I ask.
At you, at you I have hope as for help;
You are spring of words and ideas.
When noise of day ceases everywhere
When night, atmosphere totally darken,

When man of troubles, of toils tiered
In silencing night is found asleep,
I neither then of thoughts having rest
At you with no shyness I come alone in tears
And of your sad sight insufflated
Our black fate I ceaselessly discover.
I see myself near grave of ancestors' glory
And I feel a lamentation of human things;
And it seems to me yet I hear a mournful voice
Saying these words: "What, alas! Did remain any more,
When strongest glory like shadow has passed,
When most free spirit with it has fallen ."

.....
.....
This sad voice, ruins have penetrated me
And to blaspheme life it brought me in mood.

.....
So, ruins, you receive that as long as I'll see earth
to come for caress, to weep on this grave,
Where the tyrant yet didn't dare a step,
For at your sight he feels terrified!

TÂRGOVIȘTE POETS OF TODAY

Nicolae Neagu

I'm like an Indian summer

I'm like an Indian summer: sweet
so lonely burying me since old.
As if it tries to inculcate untold
under eyelashes angel old illit.

Don't cry I struggle into wall,
twisted I murmur "what a passion!"
Like a black seed ready to foal
die slow and so much out of fashion!

Behind me, under this winter

This night started
with my twilight
(too much caress
whisper kneeling)
pressed together
lasting vigil
crossing wonder.

Don't glorify me with fears!

Seen again a hidden road
behind me, under this winter
springs unwound,
I another valley end;
you sleep softly on by blood,
on enormous glaciers.

Neighborhood with evening light

How can you build
among so many roads,
under so many windows,
when time grinds your rooms,
remembrances,
and distance is plaster
fallen in an ancient disorder?

How lonely, how ruined
I am, great God,
not enough candles,
calendar of saints,
my fingers on way to freeze in phalanges!

I wander on edge field, drift-way,
try to be late at least a second,
a lightning passes in front of tree
and in spite of neighborhood with evening light
the silence installs itself in my heart
like in an uninhabited house.

Left hand

I rise, see, the fingers
like some trunks of osier.
The nails, face to face, and likewise
magnolias blossom and berets for angels,
right hand is right hand,

left hand is left hand,
identical, to say,
two chalk shadows frozen together.
And yet...
Right hand is a wing. A leaf.
Giddy. Withered. Emptied of flight,
of core, of souvenirs.
Chick of dolphin which it was
limps at long and exact movements,
grass trembles hanged on sword of case,
despair is bark in things prolonged,
horse urged in a foreign language.
Left hand is left hand.
I cry, listen how I cry:
left hand is left haaand,
hear me!
Full bird, apt of song, of wailing,
prelude, I want to say, to an exercise at horn
and to the events about which
troubled fishes between scales of nectar
would habituate to write...
Left wing is the bird.
Of thousand days...

Horse shod with ill nails

Tree over tree,
Noon light over twilight -
look what I see wandering through the grove
with thousand loving-talkative blackbirds
balancing on nest edge
a single branch.

I squeeze in through trunks
like wolf attentive to trembling leaf,
I am, in this afternoon, unhappy
likewise shadow saying its grief
to that having time to listen
and I almost feel condemning
the apparitions chased through grass

by my own unfaithfulness.

I stumble over aerial roots
(horse shod with ill nails!)
renounce to hunt of mistakes
as I renounce to path invaded
by eglantines among laurels.

O! you moods nicely paired,
how should I praise you, while, princely
apple between rosy ribs, my heart struggles
no, splinter, no untruth, but poem
found at the end of reading?...

Do I invert (or crack!) the somber mirror

... What thought, with weep, moves me through dawn?
What peacocks crying ardently
beat me in laths, from door to door
between the Sunday until Monday?...

I want (however) to try grace
(otherwise sad) to not be wrong,
evening to evening to aggress
old table linen of pack fong,

and so be visited by doubt
that I'll not win, not any more,
by day the ink was saint as wrote
and from utensils Kohinoor.

Do I invert (or crack!) the somber mirror,
with blue star girded as a king...
...I'm mute in your con shadow, dear,
and limping bang and crying bing!

Mircea Horia Simionescu

At sunset

it is hard to learn
the subtle art of cheat
you need universal knowledges
inversed pocket fingering
prodigality turned exclusively toward yourself
and you need everything seems to you
useless and gliding but isn't so

gone only through places tried
by others
the skill to cheat becomes
a second nature
the history of this subtle occupation -
started since old -
has no end (resistant like
the granite)

it is hard to learn when you didn't
learn ever the ability and
the natural – look into dictionaries -
the statue said if statue is still
called minerve after it was beheaded

The Portuguese

How would you call it stupidity
the sigh deepened in empty jar
with honey or jam of apricots
and to rise the jar and to
return sigh and declare that you are not interested
deliriums and lucubrations a nobody calls them
to take out with spoon from handbook
recurrent vision of travels adds one more

it is a lawlessness but it is a murder another adds
for in the jar it is held
half of the planet of illustrious
Fernaõ Mendez Pinto at 1580 plus
sickle cutting waves of memory's oceans
poison trickling aromatic in Pilgrimage
his only writing

you remain at breakfast
between spoon cup of coffee
and jar – dreams and all parties there
you remain until the late of day will sound
taste with sigh the sweetness of continents

Aspect

take the pen and write the princely way
and write under the suburb ulmi and matraca
put the lyceum which with moil and toil
you traversed (imbecile hours of naturals)
in park polizu dragomirescu and orchard
of limburg
pass the little bridge maior coravu and climb stairs
of berzei towards hospital (you don't reach quickly the cemetery
and neither merits it to hurry)
enter to ghidale to sarchis and to yellow inn
rise bottle tomtit and toast for the sweetheart
from bărație – that imbibed by șotângerilor brandy
of prank makers

Prime game

do you see this chip fallen from shutter?
directed with edge toward white of paper
it in all colors without ink
knows to draw to color to write

if you want it to write red proofs on the spot
red look it writes also if you want pair

red red it writes as desired – versatile -
you glue on paper red with red as some ears

see how easy to carry the chip toward black
you want black see you write gloomy black
but write also green and at request violet
I think it knows more colors but didn't find them

let us write here blue to see what does it
do push the chip through foam of the last papers
it writes blue and blue repeats 10 times
there are also matches cleverer to such foolishnesses

Questions

if I can't do this and this
and this
and the other
I renounce lucidly to try again
convincing myself that is not possible
the enormous and the impossible
definitive untouchables
what sens to ask the help
to whom to solicit the key and patent
the weakness must not be ignored
on the contrary – on all parts turned on all faces -
greeted

may I invent a supreme healing force?
Have I not shame? Isn't it a roguery?
Isn't it a renunciation sadder than any
definitive renunciation?
preferable the iron

Acknowledgment

the knot in all
smoothness nowhere
musical suite of knots

(see Bach)

barefoot the stockings and count
there are hundreds and thousands
boons of paradise
I wonder where it will unwind
the counting

but knots reduced to dots
joined for sublime rehearsals:
you draw on finger the lace of jersey
suspect – for own pleasure -
the linearity of thread (not also in labyrinth)
retain: out of cells summed fancifully
(incorrect it will be seen if and how much)
pullovers are knotted toward pole
lines with no thread are following
be careful only to sum words knots
send away from verse
the last trace of meaning

time while at Târgoviște
history stays proof balls tows
woolards dye hoses
the pullover of mister Balaban is unwinding
the prince of country interdicts him to come out
to Zwirner's sweetshop in only one
sleeve because town laughs

Daniela-Olguța Iordache

Stana

Stana, in a saint day morning, got up
With no poured dawn, no risen sun,
On way gone, with 99 saint lele-Fairies,
Little Sisters-Empresses she met,
Angry that she didn't thanked them.
In lance they brought her,
Twinges, knives, eruptions, smarting pains, itchings.
Holy Virgin from heaven heard them,

And down came on silver stairs:
 You, Iele-Fairies, eruptions, pains, itchings,
 Forgive Stana and give her cure,
 For at Stana doors are locked,
 Windows covered.
 You go to Red Emperor's daughter,
 For there you are waited
 with full tables, lighted torches,
 All drinking and eating,
 And of you, Iele-Fairies, asking.
 I am charmer
 And Holy Virgin is healer.

George Coandă

Sublime Genesis

O, Time exists not only explosion
 and endless/run of spectrum blue-red
 consumes inside the Hypostases fantastic ones
 or not Light-Chaos declines in
 that Fire alone Beginning and End
 blue-red when limits
 melt in Being blue-red
 approaching and in Light-Chaos
 are Pulse

Adventure in secant horizons

The eye splits in Secan Point
 horizons horizons

The love of time pry of Flight
 horizons horizons

but one dispossesses only the blood
 from Lightning of preserving Images

Lucid spring on a logos planet

They disembarked in Restlessness and Conceivability
 in planet palpitated/
 intrinsically fiery the Thought
 and lucid Logos was Logosphere
 and they fingered with impatience omniscient Auroras
 over / in mist of a moment
 but also in Interiors
 warm signs of Prediction were heard
 and in their hands grew
 and grew Wings and roots

Disavowed habitudes (I)

It would be like this long anxieties
flourishing in provinces from over lonelines
and murmur of rains / on beaches with old dust
of moon (God very old)

a huge lyre-bird still flew ripped
in a cloud of ash

It had arrived at last
the afternoon of things which had
appertained to me a trade wind in Solaria

Disavowed habitudes (II)

In length of time and / it is understood / crosswise
it has been lost from sight the Transcendent Eurhythmy
and the last Epiphany in blue do major/
on multiple voices in peace

The planetary ocean sparkled in an Eye
inside out (we /the others
as many as we had remained on Outside Promontory
heard only endless thundering of Resack)

And mountain chains raised
immense tornados of sands
between Great Desert Chomolungma
and Great Lunar Waste Aconcagua
(and we / the orthers
creeped at once into a Canyon-Space
were any more but an endless
wave of Farewell among galaxies)

Doubts from inside

They were at edge from Last Light
They were at edge
from Last Inner Sea
They were at edge
from Last Great Lucid Explosion
They were at edge
from Last Conversion of Primordial Sense
They were at edge
from Last Stellar Efflorescence

and perhaps this would have been all or nothing
or God of Star of that Doubt
from Aeonias

Stochastic Gods

They have been once in Enuma Elish

*

And have been again in Atum Ré

*

And yet have been in Ahura Mazda

*

And have been once more in Pan-ku

*

They have been once again in Brahma

*

And they have been also in Yahweh

*

They have been once in Eros-Zeus

*

And they have been once in Ometeotl

*

Te Sublime Stems shined
in the eyes perfecting the Myth

The anxiety from Empyreus

In azimuth clear as warm watch
eyes from Palomar ears from Arecibo

from Empyreus / among storms breaking of silence
so many love letters good fellows

And let the fellow come
sowing you with Anxieties

A sadness with Ulysses in twilight

Only your Soul Nausica
still lights the shore
an autumn / spring enmarbles
spectrum in impatience of the Waited
enlightening the Soul
then they discovered it
in the Galaxy which moving away
at once was approaching on a Ray

Ulysses disembarked but
in Aldebaran with one
blue twilight at prow

Simple choirs of hope for founding of worlds

1

To think always the Navigation
but to carry it out the Time
will not judge our Issue in High Sea
for it beats our Being
in First Seed

into a running Illumination we stay
custom in Origin and at Matrix
and they don't bring us in temptation
but Light's crimes and passions

2

Each day fulfils the Detachments
otherwise nobody dies / as it is believed
it returns to the Privilege of Order
no: it remained there in whole this time.

3

It exists the Way of Magii:
from core of fire the Moiras came
most of all the Moiras /
covered with the great halos
of solitude / of sovrein rains

4

The people / into a Seduction
spread in Worlds
and seeds of naturalization announce
spring galaxies /
trembled Hypostases agglutinate those
imperial Eruptions /
in tearing up of Space
only the Cry

5

A murmur of spheres / it is enough
in wandering roadstead
of Last Promise /
a Cloud of Beings
in photonic cruises
without return
toward where nothing is Finis Mundi
but the Eternal Departures in Origin

*

because in the First Seed our Being beats
in a fleeting Illumination

The possible refuge

A leaf... Last Autumn with the hay
shining of silk in cathedral cocks:

and still smells of sweet-bitter incense
of hoar-frosted Azure

in a Parsec they brought it / with soul at mouth
on the beaches of Arcturus

Fault of secrete wave

And in the same Second Inside / Out
on a Fault of secrete wave
bending blue in the Self

a lighthouse lucubrated tides of tahions

only a Nightingale
had swallowed the arson of a quasar

the emergent becomings

They glissed beyond the Last Shore
empiric / dogmatic

and sang And the Wind
from Interstations crumbled the Vacuum

Pure ever came out on Insides
also their tutelary signs
resembled emergent roses
in Empyreus

The necessary explorations

They have gone at same time
introverted
in search of Possible worlds
since ever

They have gone with the sign of doubt
killed plainly Inbetween

They have gone in runic navies
wrecked in reefs
of expelled evening stars

They have gone hidden
in a talkative length of wave
adapted to Self

They have gone lost
in the big whirls
devouring the Tear and the Light

But they were navigating

Semaphores between galaxies

Look now the message
of this HOMO VATES
in spectrum of Mother Star
passing through subtle civilizations

and the infinite trajectories / the gushing
lasers in the dark Fords

and Beyond They come to Know
the absence from light

Meeting in Shadow and

That who comes has only a Shape for Self
His shadow is world's shadow
His shadow is shadow of Light in drift
His shadow is shadow of last Shadow

*

That who comes has only
an Eye for Self
His light is world's Light
His light is light of Shadow in drift
His light is light of last Light

*

That who comes has only the Shadow and the Light

View in Magellan Clouds

In other words 150 000 light-years
so:
nebulas / cosmic dust/
star swarms / Cepheids /
archipelagos with golden bowsprit
in flames: **Dorado / Mensa / Tucana**
and soundless wreckages

As much you see so The Seen wanders you
from what it Selfsees
mirrors of a Pupil are
a sacrifice place of Spaces possessing us
and this state of things
worries the Spirit

Imemoria Felix

O, Levitations with no Space / no Time
for in Thought Sphere
they beheld ever the Limit = Endlessness
Deeply involved they floated in Ascesis
from Imemoria Felix
wandering Waves / premonitory monks

In the perfect desert of seconds

And they heard only the Silence / jetting islands
with no Longing in multiple Memoirs
in lucid Transparency were beheld the Moods
of each soul they walked so white
through ancient bark

in the same Time
the Splendid Comprehensions shining

*

Simultaneously Twilight and Rising
and Subtle Woman offered sparkling brests
in the perfect desert of seconds

*

And when in squalls the Breeze beaten

hotly the Ghosts raising
the things once damned

*

A high boat
wanders the solitary Horizons

and the cold had liquefied solitude of Halt:
presence over rocks swept off in
imponderable definitive Vertigos

*

And Subtle Woman offered sparkling brests
in the perfect desert of seconds

Gh. Duță-Micloșanu

Between glasses

Between glasses of angels and dry words
the lantern falls asleep on night's shoulder...
The green silence between crushed lights
make flights to sprout -
at crossroad of trees...
Mornings of reeds climb toward vault
of stag's eye toward poets' dream...
With events escaped from patterns -
Dry words fall asleep on night's shoulders
of angels between glasses

Flight's snowfall

Leafless bones tear up the movement's cry
of last crane...
Lost in jungle of words
time's sickle cuts the root of rains
there where world smells like a desert in balance...

On forehead of snowfall sunsets of gods halt
in an amorphous state, with trees sacrificed on tray
of silence between hills...
A tree rises beyond asphalt of our expectations,
at intersections from outpost of cardinal points...
On leafless bones burns the snowfall of flight lost
in jungle of words...

Over vultures' fall

In bells of hope violet truth pulsates
with handkerchiefs in windows, tiring the balance...
Hell stallions invade in trace of stolen
dreams...
The thought, on doubtful way of sin, awakens
agony's lanterns arised from hell...
bustle spirals pull curtain over vulture's fall
in broken bells.

In the night

The snow returned at edge of second,
then when the raven called me, aslant; in the night
of menaces with bark of a bare-footed idea...
It was raining on cemetery page of crucified curse
in customs of dreams troubled by drunkenness...
In an endless sleep I was gathering crushed mornings
in restlessness of a raven...
It was raining on cemetery page of curse...

Building

The snowfall builds me up
in wounded second on place of meeting with
gods, toward walking of day, at fall of light
crushing the stone of silence...
The death has only an oar, at anchored ship
on loan seas...
At fall of light
the snowfall builds me up
at meeting with gods, of icons
from words, seated in silences without
return...

Dan GÎJU

I was born to die shot

I tell you I was born to die shot,
But not as a cur, caught in dog collar;
My life is a charmed thread of silver,
By mother put under breast, to don't lose it.

One day, I now, on my crown will fall bursts,
Living bullets will bite my heart,
And armies of gods in triumph
An ultimate salute will give me.

You, in exchange, only you, mad star,
From depth of your resigned sky
Will smile, instead to cry, and in a month,
You'll shine on other soldier epaulet.

That's why so shuddered I write to you, beauty,
Even I know it is the biggest sin
And, in my self, I wish my ink to froze,
so that me verse be born dry.

București, 7 martie 2008

In a good day, I know

Today I am in mood to write to you again,
Splendor with green eyes as the hope;
Life is a sacred powder spread on a shirt
wore by a Valachian Gypsy migrated in France.

Azi, am chef să-ți scriu iarăși ție,
Splendoare cu ochi verzi ca speranța;
Viața este pulbere sacră presărată pe-o iie
Purtată de-o țigancă valahă emigrată în Franța.

I write you, so, with virgin pen, from golden leaflet,
And I feel how my seconds pour through it as from a perfusion, drop by drop,
I am a poor poet vagrant caught in toils,
Îți scriu, deci, cu peniță virgină, din foiță de aur,
Și simt cum clipele-mi curg prin ea ca dintr-o perfuzie, pic cu pic;
Sunt un biet poet vagabond prins în mreje, disperat, paceaur,
Bun doar să-ți scriu ție cuvinte și în rest de nimic.

Ah, și nu-mi e teamă decât de un singur lucru, atât:
Că viața-mi va juca festa înainte să-ți spun ce-am de spus –
De aceea, gândesc, îmi este atât de frig, uneori, îmi e sictir și urât,
Încât, de n-aș fi cu gândul la tine, cred că demult eram dus.

Într-o bună zi, știu, vei ajunge să citești toate astea
Și vei râde, probabil, cum râzi tu când primești complimente;
Dar ce dacă? Din clipa când mi-am scos din zgardă povestea,
Poate să se-ntâmpne orice că, oricum, rămasă ești zidită-n cuvinte.

București, 8 aprilie 2008

Finally...

(Instead of ending)

Actually and lastly -
apropos of what I was telling you the other day,
on first of the month -,
do you know what I wouldn't at all wish from you?

No, I wouldn't refuse to bite from the apple
red and full, perfumed like your lips.

As well as neither poison dropped in the coffee, at morning,
at once with your apparition on little screen,
I refuse to her,
to she jailer with wrong and cutting voice
like that celebrate scythe..., you know!

For nothing in the world I would accept from you, yet -
that, otherwise, from no other daughter of Eve -,
to give me as alms a few morsels remained
from your first night of... love

București, 14th March 2008

Emil Stănescu

Manole toward Ida and his return in Motherlands

Dedicated to memory of Mircea Eliade

MOTTO

*"Illusion is an work of the truth"
(Ezra Pound)*

*Our motherland has been and will be one
Being since ever one she is
A sum of Motherlands, of spiritual truths
With unique roots,
Through fire of centuries.*

Behind them, the waters remained crushed
And deeper the sea;
It seemed that moon descended in ocean
Destroying the earth, in its masterly passing.

Only dry spirit will remain pitiable
There where events of old sleep
And will not gush renewed toward highs;

At those who built monasteries, in oldness,
Fulfilling required rivers-rivers faith.
It was an invisible, apart realm
Like truth of living in thought of Motherlands.

In walls born in days of toil
Meditating, you can see the truth;
While in Motherlands, those masons raised the monastery,
On seas, toward a new being, their faiths wandered
And only then toward fulfillment grew the saint body of building
When on ways of soul all of them succeeded to reach the shores.

Manole lived still deep time
Starting from Argesh down, on Danube,
When wings of shingle which in air floated, from towers,
Once arrived on ways of waters, grew
Like in fated summer days,
White edge of light, in times of eclipse.

Waves sprinkled agitated around weaken Master,
Rising him towards clouds, towards highs;
Beside, from wings thick trunks grew.
Slowly, walls became high trees
In the middle of waters, seeming springing
From lands, a hot agitation which raises around.

The rustling waters in foams, on which appeared
A navy with prow thrust in mirror of stars...
Ended in deep agitation other waves to be born
And slowly, it started to move on waters
A navy of thought on ways of waters.

Staying up, at masts, Manole saw through air,
As in a dream, descending, propped up by large wings,
Nine Journeymans, exhausted of flight;
Quivering from felt dreaming
Manole, bowing caught them with hand from waves
And drew them, through river of sweat, on deck.

Strange event deeply understood
Would have to show then, in just embodiment hour:
Nearby, dreaming between reeds, the Poet awaited
When, at once,
Thousand waves towards him directed
And tore him in haste from banks,
Carrying him towards navy...

The Poet, deeply listened plunged in dreaming
Rumors of stars in murmur of waters.
Hands-waves snatched him hurriedly from banks,
An white foamed carried him on the navy
When still a raft seemed, rocked by time.
Manole detached large wings from those flying ones,
All of them came out from dreaming floating on Danube.

* * *

Manole was a thought of building, deepened,
An instant thought in Motherlands, when his eyes covered
He felt his soul a sphere, still burning,
Thinking clear buildings, floating on red River.

Rowing, toward Crete, in Ida mountain
To rise what in Motherlands a cursed Ruler didn't want, new body
Manole on Navy reached the Sea.
Aiming at narrows, further on,
Toward old marble of Paros and Naxos.
It seems the navy passed near a white island
But in atlases and old manuscripts
Never is probable to be
A place like that in which Manole wished to arrive.

Perhaps the old atlantes sported sometime on hoped shore
But this truth will remain a mystery.

* * *

They glided on lustre of Black Sea
Through high mists, through wave of clear rays,
The nine master rowed with rocks in black chests

Towards a new monastery, at Critas to rise,
passing as through mirror by habitual horizon,
When all was song and smoldering burning
In the bodies turned on that navy into ghost.

In unique honoring, the nine masters were,
Each, able a new monastery
To embody, otherwise, in the dreamed forms.
But they came hurried multitude of dangers
Small things ready to balance the man
Things with no price and no canonicals,
Which wanted to cheat faiths of tinder.

Some on spot let the oar to fall,
Others, hardly, at poop remained at prayer
When high black waves bring about the Sea
Snatching from navy trunks, in hunger of matters.

Rabid compass' beak sprang, guide
On edge of chaos, on elbows of storm
All endeavored, the nine, on light,
To set it back, it rotated in a lip
With no shape behind it didn't want to watch them...

Lost navy, in waters killed by that storm
a raven or a hawk, which shown them in horizon,
With the beak, new directions toward hoped island;
At once with navy, in sweet waters, on Argesh,

From nimbus clouds it came and directed to Sea
But retired in times with water and with foam,
Which wanted with billows to push in waves the navy.

* * *

In the high of time's waters,
In corners, with ado, wondered sailors beheld
a girl like those sweet and with tight waists
Brought by the pleasure from flight towards god.

She climbed, it seems, in old seaport Calatis
With clear dresses, on that frail body
Which hardly, on navy, words maintained it
When wind with strength boomed through broken sails.

Years came impetuously, the shore fell deep,
Curse of wandering seemed the gnawed ropes,
And bodies of those divine masters weakened...
Even waves around wanted painted banks.

Izabela had grown, body of star's ray
On navy, like wonder from added rocks
Clear crystals rise in deep cores -
All remembered how lava had ended
When Vesuvius tore from Sea long waterspouts.

* * *

Perhaps years bustle their peregrinations
on waters have been fated to last
Or perhaps days or instants.
Never in truth we will know these things,
For exhaustion in creations absorbs
The sand of ten clepsydras at once
Or make the time to flow beside.

* * *

The life was passing toward other end of bridge
Manole and the nine masters built with longing in self
And hungry fevers bit from being
from bodies of life weakened by movement;

They wandered toward embers of old Crites
with milky rocks, flimsy under wind;
The compass-guide, soft sparrow hawk
Had perished between clouds of lead and earth.
Magnetic storms put closed gate
Toward old Crites – the fruitful land.

It was a time when legion of
lands appeared at horizon,
But they still had to go in time
So destiny to be fulfilled indeed.

* * *

Heavier navy they pushed, ever older
Those wishing masters, unsurpassed in walls,

But they beheld more sad weeping often on oar
Navy beaten in air and up in lost years.

Only Izabela had kept their ghost
When most of them should be lost in wave.
The shacks around watched an instant
of balance, toward a fatal thought.

By turns, blackened corpses slowed their flight
And waters in turn glued of board, around,
Long oars on which skeletons leaned;
The time had bit custom from body of star-navy.

With young eyes the Poet weeped on white bodies,
Under his eyes, on navy, Manole heavily whited
For this body is frail, a fire flying in time.

Few had remain, hardly moving oars
From those chests of nine great masters
The Poet, Izabela, children on mountains of bones
Kissed through serene locks their whited foreheads
When they melted, in time, on that navy ghost.

With day the navy floated heavier to Critas
carried by a breeze of Marmara Sea...
On depths, asleep, pirogues or old ships,
Treasures or boats with sails or the immense vessels
All found room in the Sea from Crites in Stambul.

In time, in mirror, the phantom softly floated;
Flying trunks toward other age turned up in eye of thought.

Only Master Manole was still alive
From those started from country to mountains of vaults and arcades
From throat as sweet violas his words
struggled gushing from body, like old peoples.

* * *

Weakened were fists, exhausted shoulders
When Master Manole arrived in the new Crites
Little only his vaulted eyes sparkled;
His sighs started toward mountains white with chalk.

Many believed him ended still when young
When still in Motherlands he had raised monasteries,
But full of dust, on arms, supported, under shoulder
at Crita in threshold the three, ascetics, heaps of bones.

There were lighted torches, on shape, his long eyes
Like those of rulers in supple monasteries,
Unexpected calm, in the smooth gulf-eye
In which they descended from heavy wanderings;
Three shapes in a world from beyond dream.

Those who'd beheld that navy in the night
Would have seen it riping abyss,
Leaving behind a trace of luminous dust, smoke,
Though its move seemed by illnesses stopped,
All would have said: that is just the only artist
And that way is the only and full of truth.

Certain streams, hurriedly, brought the navy at target.
All of them lived the mystery, floating over currents;
Astounded were at thought of reaching the shores.

The Poet, Izabela and only Manole have been
the arrived, out of the twelve in hard hoped way.
They were of heavy sadness seized and secluded,
But it happened a thing of price and full of sense:
A new happiness returned in their soul
As soon as the heel entered deeply the sand.

In Crites, the toilers were bringing their sublime;
An island full of senses and whispers
Which poets, more than anybody else,
Had caught in masterly forms.
They came, now and then, orchestras breezing melodies
From which a breath of wind fell over the world
In thoughts with sublime accords...

TUDOR CRISTEA

Hope

It isn't lost any hope,
with all disasters you see around;
it's right,
until today you didn't succeed to heal anything
and the rain has helped always more
a withered flower than poetry did...
But hopes still are, do carry, carry
words forward through the world.
Your hair is dusted, whiter,
the grass falls somewhere far off
cutted by moon...
It isn't anything lost, one evening
a ward will come
without armour, only with a piece of linen
on body:
go, he will say, and you will go
fluttering like a white pennon...

A simple life

What more should I wish for me than
these modest satisfactions, you well see,
people run sweated through town heat,
carry parcels with aliments for children
like once hunted wild animals
you cook in the kitchen full of vapours,
our daughter started to help you...
We have forgotten all, a simple life, a few
heavy books
over which to pass
my trembling fingers
before I die...

The love poem

A mystery which
I will never solve: those
two weeks
when I let you go alone...
I will watch
like a beast at shore of your blood
patiently
the rustling of memories on evening in sleep.
A small light.
As long as I will be alive
I will remember
the modest flat in which we started our youth
in this town
where we will also die
flattering words, promises,

embraces with which you snatched from me
the two weeks
of freedom: a sentence
on life.

Cubes

She comes.
She comes and the air coagulates around her
(often I describe such small miracles
without sense)
the air turns into transparent cubes
and falls at her feet;
she comes between transparent cubes
multiplying herself.
She comes from past or from future,
from field or from hill,
both past and future transform
into two cubes
(the hill and the field transform into
two transparent cubes) through which you can watch the distance, in which
you can enter and from which
you can issue (I remember:
I penetrated that morning in the market hall, nobody was, in dream
the automaton beaten cadenced;
cables, greased wheels, oil and coolness,
that spot – of blood? - on cold slabs,
steams and salt, the automaton beaten, only that spot
moist, clammy and especially
its contour, you drew your shoulders, you rised
the fur collar, I did feel
the soft touching) and look, now
she comes, approaches her mouth
to my mouth, touches me with the flower. But
who is she? Who am I?

Idyll

It happens like this: you will be
at sea shore and I will be not;
I am very far, very of old;
you with hair fallen on nude shoulders,
with coppered and frail skin at
sea shore you listen
how waters rustle I also felt it;
you think of me I also felt it,
you will love me I also felt it;
it happens like this: the sun sets and I loved
today your body of then,
hard smell of salt on your shoulders,
round joints,
velvety bones in velvety bones rotating;
it happens like this: you will be
at sea shore and I
the shore itself...

Picture

Amidst piles of debris
from sleeping town of province
in languor of summer
on streets burnt pitilessly by sun
through red dust of brick yards
from edge of river
on greenish stones from chanel
on which whitish water drains
from public bath
night same road same road same
see life see life I say see life
water of chanel glazes
stones garden cover
the hard red of new house
once upon a time in a forgotten youth
and you against evidence still believe
that in the dusts of blind nought new stars coagulate...

Workshop

I always liked
to do useless things; I make
useless things: I grind
words, as mister
Baruch Spinoza grinded
lenses; I carry discussions about
grinding of words, about
grinding of lenses;
in between
white frosts of an autumn fall again
leaves of a love fall again;
in between
the spring melts snows in cemeteries;
graves fill with flowers,
dixies empty of food.
I continue to make
useless things: I grind words,
blacken lines; thoughts. Mister Baruch
Benedictus Spinoza continue
to grind lenses
in stars; we doubt
together of all these reading
Tractatus de Intellectus Emendatione
on wings of butterflies; but we continue:
I grind words, mister Baruch
Benedictus grinds lenses.
Up to the end of world.
Up to the end of time...

Tale

In this town nobody will arrive. Never.
Little streets leading to stadium
and to cemetery will stay
under same confused light.
Each autumn
I will remain in the desert stands
between calm crosses.

I will gaze somewhere in the sky
a white field
waiting its black
seeds.

Horea Turiac

Breath

I breath from you
Like from an earth with soul.
Sometimes,
I pray haven
To let me to the earth
With unwritten song.
Perhaps then
Someone
Will search me secretly
In buds of azure.
O, seeker!
Don't be sad for my petrification
Which is not else
But a loan
Of separations.

Prayer to Agni

From havy Chariot his divine Power
Will ever spread the Light in Universe
In darkest corner of the thought
Toward skies let him watch all Sublime
So that Wisdom Honesty give Life
To those humbly believing in immortality
of the Supreme from Sacred arrangement
For seconds are still somersaulted
in Order of Infinite Time
Like waters in freshets, the logs

Burning a flame on altar – Fire of sacrifice
Like lightning penetrated with skill
In Worlds comprised in three Plans:
The Earth bearing many good fruits
The Air which carries us on its wings
And Sky which keeps many secrets in bands
Making us to work to death
In deciphering of His Code
Toward discovery of an Elixir
For eternal Life of created Worlds

Ion Iancu Vale

THE WAY OF JOY

Resign you, friends,
or, if you want, continue,
but learn that way of joy
(this such coveted way)
was and is very short.

It has neither beginning
and nor end.
Otherwise the full joy
is apanage of gods
even these
never
needed it.
So you try to become gods
or if not
chime with idea
that you live without ever knowing
what really the happiness is,
at least in this life.

THE POET AND THE FLOWER

Near the poet always
a flower dwells
he doesn't separate from it
same like his shadow his name
in life and further away.
It isn't afraid
to bloom at his chest
of sleeping gladiator
convinced that neither in sleep
the Poet could crush
its offering of light and perfumes
for it would be as if
this would kill
own demiurgic
restlessness

EXECUTION

armed with one
of most modern arms
he decided once
to commit a mass execution
in front of walls there were
a little part from his parents
from his wife, from his brothers
and all his children foreheaded
a little part from his friends
and all enemies entire
he ranged his arm on automatic fire
and started to sickle
at once a thought lightened him
„and if in front of killing shooting
some little part of me would stay?“
he threw the arm and asked crying
„is somebody wounded there?“

THE TREE

the rain was growing on its head
as a grass untouched by scythe
its sigh struggled
over overflows of silt
it felt the cramp of wind
up to beyond bark
and smell of adder
coming from layers
it heard whines of chicks
perishing in cradles
for death came by and by
even in den of bears
it lighted up now and again
but still as flood
and again the sky cracked like a skin under whip
and it prayed, prayed:
don't thunder me, God, don't thunder me!
don't you see how many nests
are under my foliage?